DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 stycznia | Nr. 2 | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.
Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DEKRETY PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

USTAWY:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

42.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 13 stycznia 1936 r.

o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, przewidziane dekretem niniejszym, służy:

a) osobom szczególnie zasłużonym w walkach o niepodległość Państwa Polskiego, którym nadano za te walki Krzyż Niepodległości, jeżeli osoby te nie posiadają środków zapewniających egzystencję, a nadto jeżeli utraciły co najmniej 50% zdolności do zarobkowania, stwierdzonej przez komisję lekarską, lub przekroczyły 55 lat życia;

b) wdowom po osobach, wymienionych w lit. a), w przypadku, gdy małżeństwo zostało zawarte przez te osoby przed przyznaniem im zaopatrzenia, oraz sierotom, pochodzącym z takiego małżeństwa, do 18 roku życia włącznie, jeżeli wdowa i sieroty nie posiadają środków, zapewniających egzystencję;

c) rodzicom osób zmarłych, wymienionych w lit. a), jeżeli zmarły nie pozostawił wdowy lub dzieci i jeżeli rodzice nie otrzymują żadnego innego zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, albo też z jakiegokolwiek bądź innego tytułu z funduszów publicznych i nie posiadają innych środków zapewniających egzystencję.

(2) Za nieposiadających środków zapewniających egzystencję należy uważać osoby, których dochód miesięczny z jakichkolwiek bądź źródeł łącznie nie przekracza kwot, określonych w art. 2 ust. (1) lub właścicieli gospodarstw wiejskich o powierzchni, nieprzekraczającej 5 ha ziemi użytkowej I lub II klasy, 8 ha III i 10 ha IV klasy.

(3) Zaświadczenie o stanie majątkowym oraz o środkach egzystencji wydają powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 2. (1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 ust. (1) lit. a), wynosi miesięcznie:
w miejscowościach zaliczonych do klasy A — 90 zł,
w miejscowościach zaliczonych do klasy B — 70 zł,
w miejscowościach zaliczonych do klasy C — 60 zł.

(2) Przy ustalaniu wysokości zaopatrzeń tych osób obowiązuje podział miejscowości na klasy, ustalony w załączniku do art. 17 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) z wszelkiemi późniejszemi zmianami i uzupełnieniami.

(3) Zmiany w podziale miejscowości na klasy obowiązują dla wymiaru zaopatrzenia od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dokonaniu zmiany.

(4) Przesiedlenie do miejscowości, zaliczonej do innej klasy, dokonane po przyznaniu zaopatrzenia, nie ma wpływu na zmianę wysokości przyznanego zaopatrzenia.

(5) Jeżeli uprawniony nie ma miejsca stałego zamieszkania w kraju, służy mu zaopatrzenie w wysokości jak w miejscowości, zaliczonej do klasy B.

Art. 3. (1) Zaopatrzenie wdów i sierot wynosi miesięcznie:

a) dla wdowy — połowę zaopatrzenia zmarłego męża,

b) dla każdej sieroty, której matka pobiera zaopatrzenie, — po jednej trzeciej części zaopatrzenia wdowy,

c) dla każdej sieroty, której matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia, — po połowie zaopatrzenia wdowy.

(2) Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocem bądź suma zaopatrzeń sierocych nie może przekraczać 80% zaopatrzenia zmarłego.

(3) Zaopatrzenie każdego z rodziców wynosi miesięcznie jedną czwartą część zaopatrzenia zmarłego.

Art. 4. Wdowie lub sierotom albo innym osobom, które pokryły koszty pogrzebu osoby, wymienionej w art. 1 ust. (1) lit. a), zmarłej po przyznaniu jej zaopatrzenia, zwraca się koszty pogrzebu w wysokości jednomiesięcznego zaopatrzenia osoby zmarłej.

Art. 5. (1) Osoby, którym przyznano zaopatrzenie, mają prawo do ubezpieczenia na własny koszt siebie i członków swojej rodziny w ubezpieczalni społecznej na wypadek choroby na warunkach, które określi Minister Opieki Społecznej.

(2) Osoby zniedołężniałe lub ułomne, potrzebujące nieodzownie stałej opieki, na własną prośbę, a osoby psychicznie chore na wniosek opiekuna, mogą być na koszt Skarbu Państwa umieszczone w odpowiednich zakładach opiekuńczych, względnie w zakładach dla psychicznie chorych, przyczem przez czas przebywania w takich zakładach osoby samotne pobierają jedną piątą część przyznanego im zaopatrzenia, osoby zaś posiadające rodzinę, nie pobierają zaopatrzenia, natomiast w tym ostatnim przypadku żona i dzieci osoby umieszczonej w zakładzie mają prawo do pobierania zaopatrzenia, przewidzianego dla wdów i sierot.

Art. 6. Zaopatrzenie będzie wypłacane miesięcznie od pierwszego dnia miesiąca po przyznaniu zaopatrzenia.

Art. 7. Prawo do zaopatrzenia gaśnie w razie:

a) śmierci osoby uprawnionej,

b) zawarcia związku małżeńskiego przez wdowę,

c) ukończenia przez sierotę 18 lat życia lub wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego,
d) skazania prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych lub utratę obywatelskich praw honorowych,
e) utraty prawa do Krzyża Niepodległości w innej drodze niż na podstawie wyroku sądowego.

Art. 8. (1) Jeżeli osoba uprawniona do zaopatrzenia uzyska środki, zapewniające jej egzystencję, zawiesza się prawo do zaopatrzenia przez czas posiadania tych środków (art. 1 ust. (2) i (3)).

(2) Jeżeli osoba, wymieniona w art. 1 ust. (1), uzyska prawo do zaopatrzenia na podstawie innego tytułu: ze Skarbu Państwa, z funduszów samorządowych, z przedsiębiorstw, zakładów albo instytucyj państwowych lub samorządowych w wysokości niższej od zaopatrzenia przysługującego w myśl dekretu niniejszego, wówczas uzupełnia się je do wysokości zaopatrzenia, należnego z dekretu niniejszego.

(3) Kwoty nienależnie pobrane tytułem zaopatrzenia podlegają zwrotowi bez względu na to, czy miało miejsce świadome wprowadzenie władzy w błąd.

Art. 9. (1) Zaopatrzenia przyznaje Minister Skarbu na wniosek Komisji Kwalifikacyjnej dla zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu.

(2) W skład Komisji Kwalifikacyjnej wchodzą: delegat Prezesa Rady Ministrów, jako przewodniczący i 6 członków, z których 4 wyznaczają po jednym Minister Spraw Wewnętrznych, Minister Spraw Wojskowych, Minister Skarbu i Minister Opieki Społecznej, 2 zaś powołuje Prezes Rady Ministrów spośród osób odznaczonych Krzyżem Niepodległości. W ten sam sposób będą wyznaczeni i powołani zastępcy członków Komisji Kwalifikacyjnej.

Art. 10. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów oraz z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych i Opieki Społecznej.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 8).

43.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Przepisy ogólne.

Art. 1. (1) Państwowe pożyczki wewnętrzne, wyszczególnione w ust. (2), podlegają konwersji — z zachowaniem przepisów dekretu niniejszego — na pożyczkę państwową, wypuszczoną na podstawie art. 6 — 13.

(2) Konwersją objęte są pożyczki następujące:

1) 5% państwowa renta ziemska serja I, wypuszczona na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1);

2) 4% premjowa pożyczka inwestycyjna, wypuszczona na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 99);

3) 3% premjowa pożyczka budowlana serja I, wypuszczona na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 232);

4) 5½% pożyczka budowlana serja II, wypuszczona na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 232);

5) 5% państwowa renta wieczysta serja I, wypuszczona na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 782);

6) 6% pożyczka inwestycyjna, wypuszczona na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 122).

Art. 2. (1) Do pożyczek, niewyszczególnionych w art. 1 ust. (2), stosuje się wszystkie przepisy dotychczasowe; jednakże posiadaczom obligacyj tych pożyczek służy prawo złożenia ich do konwersji na pożyczkę wypuszczoną na podstawie art. 6 — 13, na warunkach, które ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

(2) Obligacje 6% pożyczki wewnętrznej (6% Pożyczki Narodowej), wypuszczonej na podstawie rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) i z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 611), będą przyjmowane do konwersji tylko od pierwonabywców tych obligacyj oraz od osób, które otrzymały te obligacje na zasadzie formalnego przelewu w myśl obowiązujących przepisów o obrocie obligacjami tej pożyczki.

Art. 3. (1) Z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego obligacje pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), przestają być umarzane według dotychczasowych planów i przynosić odsetki oraz wygrane (premje) z wyjątkiem odsetek przypadających za ostatni kupon, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego (kupon bieżący). Kupony, których bieg rozpoczyna się po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego, są nieważne.

(2) Uwzględnienie wartości kuponu bieżącego od tych obligacyj, złożonych do konwersji, nastąpi według przepisów art. 15.

(3) Należność za kupon bieżący od tychże obligacyj, niezłożonych do konwersji, jak również należność za obligacje oraz kupony i wygrane, których płatność nastąpiła przed wejściem w życie dekretu niniejszego, podlega wypłacie na zasadzie dotychczasowych przepisów.

Art. 4. (1) Obligacje pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), nie złożone do konwersji w przepisanym terminie, podlegają umorzeniu według ich wartości imiennej najpóźniej w ciągu lat 30 drogą losowania podług planu umorzenia, ustanowionego dla każdej z tych pożyczek rozporządzeniem Ministra Skarbu po zamknięciu konwersji i ustaleniu nieskonwertowanej kwoty imiennej każdej pożyczki.

(2) Obligacje te ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia wylosowania ich do umorzenia.

(3) Ministrowi Skarbu służy prawo zarządzenia całkowitego lub częściowego wykupu tych obligacyj z wolnej ręki po cenie nie niższej od ich wartosci imiennej. W przypadku zarządzenia takiego wykupu, okres przedawnienia obligacyj, objętych wykupem, zaczyna biec od daty ogłoszenia zarządzenia o ich wykupie.

Art. 5. Obligacie pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), znajdujące się w przechowaniu i zarządzie władz, urzędów i instytucyj państwowych w charakterze depozytów, mogą być przez te władze i urzędy złożone do konwersji z urzędu.

4% Pożyczka Konsolidacyjna.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia, na cele konwersji (art. 1 i 2) oraz na cele konsolidacji innych tytułów długu wewnętrznego, państwowej pożyczki wewnętrznej, zwanej w dalszym ciągu 4% Pożyczką Konsolidacyjną, na łączną kwotę imienną nieprzekraczającą 600.000.000 złotych w złocie w obligacjach na okaziciela.

Art. 7. (1) Odsetki stałe od pożyczki ustala się w wysokości 4 od sta w stosunku rocznym, płatne półrocznie zdołu.

(2) Na odsetki wydane zostaną odpowiednie kupony, z których pierwszy obejmie odsetki od dnia wejścia w życie dekretu niniejszego i będzie wypłacony w dniu 15 lipca 1936 r.

Art. 8. Umorzenie pożyczki nastąpi w ciągu lat 45 od daty zamknięcia konwersji w drodze półrocznych losowań obligacyj podług ustalonego planu umorzenia z tem, że obligacje, wylosowane do umorzenia w okresie pierwszych 10 lat trwania pożyczki, będą wykupywane z nadpłatą 20%, zaś wylosowane w latach następnych z nadpłatą 15% ponad ich wartość imienną.

Art. 9. Kapitał i odsetki pożyczki zabezpiecza się całym ruchomym i nieruchomym majątkiem Państwa.

Art. 10. (1) Obligacje pożyczki wraz z kuponami oraz przychody od tych obligacyj i kuponów wolne są od wszelkich podatków i danin państwowych oraz samorządowych.

(2) Obligacje pożyczki w kwocie, nieprzekraczającej 5.000 złotych w złocie wartości imiennej, oraz kupony od tychże obligacyj nie podlegają żadnemu zajęciu, nie wyłączając zajęcia z tytułu należności publiczno-prawnych.

(3) Obligacje pożyczki będą przyjmowane według ich wartości imiennej na podatek od spadków i darowizn do kwoty 25.000 złotych od każdego płatnika tego podatku.

Art. 11. Obligacje pożyczki mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i mogą być używane do lokowania kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacyj publicznych, kaucyj cywilnych i wojskowych.

Art. 12. Obligacje pożyczki ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia wylosowania ich do umorzenia, kupony zaś od obligacyj — po upływie lat 5 od dnia ich płatności.

Art. 13. Wszystkie inne warunki pożyczki oraz warunki jej wypuszczenia, w szczególności cenę sprzedażną obligacyi, terminy płatności kuponów, plan umorzenia, wysokość odcinków obligacyj — ustali Minister Skarbu.

Warunki konwersji.

Art. 14. Obligacje pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), złożone do konwersji z zachowaniem przepisów dekretu niniejszego i wydanych na jego podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu, podlegają wymianie na obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej w stosunku 100 za 100 wartości imiennej.

Art. 15. (1) Obligacje pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), powinny być złożone do konwersji wraz z ostatnim kuponem, którego bieg rozpoczął się przed wejściem w życie dekretu niniejszego.

(2) Wartość tego kuponu jest uwzględniona w warunkach konwersji. Jednakże wartość tego kuponu do dnia wejścia w życie dekretu niniejszego od obligacyj 5½% pożyczki budowlanej serji II i 5% państwowej renty wieczystej serji I może być osobno przez Ministra Skarbu uwzględniona i uiszczona obligacjami 4% Pożyczki Konsolidacyjnej.

(3) Obligacje bez tego kuponu będą również przyjęte do konwersji z tem jednak, że z tytułu konwersji zostaną za nie wydane obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej po odcięciu kuponów, oznaczonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu.

(4) Przepisów ustępów poprzedzających nie stosuje się do obligacyj 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej, 3% premjowej pożyczki budowlanej serji I i 6% pożyczki inwestycyjnej, które mogą być składane do konwersji bez żadnych kuponów. Wszystkie odnoszące się do obligacyj tych pożyczek kupony, których bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, podlegają wypłacie na zasadzie przepisów dotychczasowych.

Art. 16. Czas trwania konwersji, nie dłuższy niż jeden rok, oraz inne jej warunki, oparte na przepisach dekretu niniejszego, jak również sposób technicznego przeprowadzenia konwersji ustali Minister Skarbu.

Przepisy końcowe.

Art. 17. Nieskonwertowane obligacje 5% państwowej renty ziemskiej serji I tracą po zamknięciu konwersji przywileje podatkowe, nadane im ustawą z dnia 28 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1).

Art. 18. Z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego zawiesza się notowania giełdowe obligacyj pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), aż do czasu wznowienia tych notowań zarządzeniem Ministra Skarbu.

Art. 19. (1) Wpływ konwersji na stosunki prawne, które dotyczą obligacyj pożyczek, wyszczególnionych w art. 1 ust. (2), unormuje i wynikające stąd skutki prawne określi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu. W szczególności do dnia 1 marca 1936 r. rozporządzenie to unormuje stosunki prawne, dotyczące zastawów oraz kaucyj i wadjów, złożonych w tych obligacjach.

(2) Stosunki te do czasu ich unormowania na podstawie przepisu ustępu poprzedzającego nie mogą być jednostronnie zmienione ani rozwiązane bez względu na umowne w tej mierze zastrzeżenia.

Art. 20. Koszty, związane z konwersją i wypuszczeniem 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, mogą być pokrywane z wpływów z tej pożyczki.

Art. 21. (1) W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o wypuszczeniu państwowej renty wieczystej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 782) wprowadza się zmiany następujące:

1) w tytule wyraz: „wieczystej" zastępuje się wyrazem: „złotej";

2) w końcu art. 1 po wyrazie: „złotych" dodaje się wyrazy: „w złocie";

3) we wszystkich artykułach, w których występuje w różnych przypadkach nazwa: „5% państwowa renta wieczysta", nazwę tę zastępuje się nazwą: „4% państwowa renta złota" w odpowiednim przypadku;

4) w art. 4 w wierszu pierwszym skreśla się wyraz: „emisji"; w wierszu drugim przed wyrazem: „wysokość" wstawia się wyrazy: „termin i sposób umorzenia, cenę sprzedażną,".

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu tego rozporządzenia z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych artykułem niniejszym.

Art. 22. (1) Przedłuża się do dnia 2 stycznia 1965 r. termin umorzenia 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r., wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274) i ustawy z dnia 19 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 3, poz. 22), z tem, że oprocentowanie tej pożyczki pozostaje w dotychczasowej wysokości 5 od sta w stosunku rocznym i płatna jest w dotychczasowych terminach 2 stycznia i 1 lipca każdego roku.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalenia i ogłoszenia nowego planu umorzenia tej pożyczki, dostosowanego do okresu umorzenia, ustanowionego przepisem ustępu poprzedzającego, z tem, że bieg tego okresu liczy się od dnia 2 stycznia 1936 r.

Art. 23. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu, a w odniesieniu do art. 19 Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 10).

44.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

w sprawie zmiany ustawy o monopolu zapałczanym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do:

1) obniżania w drodze rozporządzeń opłaty monopolowej i podatku od zapalniczek, przewidzianych w art. 4 ust. (2) i art. 5 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 45),

2) wprowadzania w drodze rozporządzenia zakazu posiadania zapalniczek, niezaopatrzonych w znaczek podatkowy, i wydawania w związku z tem przepisów, normujących tryb zaopatrywania zapalniczek w ten znaczek, przyczem przepisy te mogą wprowadzać obowiązek zaopatrywania w znaczek podatkowy również zapalniczek, przywożonych dla osobistego użytku przez podróżnych, przybywających z zagranicy lub w. m. Gdańska.

Art. 2. (1) W razie wydania przepisów, o których mowa w art. 1 pkt. 2), Minister Skarbu będzie uprawniony do ustanowienia w drodze rozporządzenia nakazu zgłoszenia do zaopatrzenia w znaczek podatkowy, za uiszczeniem obowiązującej opłaty monopolowej lub podatku, zapalniczek, niezaopatrzonych w ten znaczek, przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(2) Minister Skarbu określi przytem tryb i termin dokonywania zgłoszeń, o których mowa w ust. (1).

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących zasady i tryb przeprowadzania kontroli nad przestrzeganiem rozporządzeń, o których mowa w art. 1 i 2.

Art. 4. Zgłoszenia zapalniczek do zaopatrzenia w znaczek podatkowy są wolne od opłaty stemplowej.

Art. 5. Art. 110 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 1. Winni posiadania w obrocie handlowym zapałek, na których opakowaniu brak przepisowego oznaczenia, ulegają karze w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie opłaty monopolowej, niemniej jednak niż 20 zł, oraz karze konfiskaty zapałek.

§ 2. Tej samej karze ulegają winni sprzedaży, nabywania lub zabronionego posiadania zapalniczek, niezaopatrzonych w przepisowy znaczek podatkowy."

Art. 6. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu, a co do art. 5 — Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 12).

45.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o zmianie ordynacji podatkowej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 15 marca 1934 r., zawierającej „Ordynację Podatkową" (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1:

a) punkt 2) otrzymuje brzmienie:
„od nieruchomości,";

b) skreśla się punkt 4);

2) w art. 8 skreśla się wyrazy: „od placów budowlanych,";

3) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzeń poruczać wymiar niektórych spośród wymienionych w art. 1 podatków związkom samorządowym oraz przyznawać im za wykonanie poruczonych czynności odpowiednie wynagrodzenie. Rozporządzenia te ustalą zakres uprawnień i obowiązków związków samorządowych, jako władz wymiarowych, oraz zasady postępowania odwoławczego.

§ 2. Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zlecić władzom samorządu terytorjalnego lub gospodarczego, innym organizacjom publiczno-prawnym lub dobrowolnym organizacjom zawodowym oraz organom tych władz i organizacyj — pobór wyszczególnionych w art. 1 podatków, bądź też zaliczek i przedpłat na poczet tych podatków od wszystkich płatników lub niektórych grup płatników, jak również ustalić wysokość wynagrodzenia za te czynności.";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Właściwość miejscową dla wymiaru podatków gruntowego, od nieruchomości i od lokali określa się według miejsca położenia przedmiotu podatku.";

5) w art. 11 skreśla się § 3;

6) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Dla wymiaru podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, z wyjątkiem podatku dochodowego od emerytur, właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca zatrudnienia pracownika.

§ 2. Miejscem zatrudnienia jest stałe miejsce pracy pracownika (fabryka, warsztat, biuro, magazyn, gospodarstwo wiejskie, domowe, urząd i t. p.).

§ 3. Stałe miejsce pracy pozostaje miejscem zatrudnienia nawet wtedy, gdy pracownik na zlecenie służbodawcy wykonywa krótkotrwałe roboty poza stałem miejscem pracy.

§ 4. Miejscem zatrudnienia pracownika, którego służbodawca najmuje do robót, wykonywanych w okręgach coraz to innych urzędów skarbowych, jak np. w przedsiębiorstwach budowlanych, budowy dróg, kanałów i t. p., jest siedziba lokalnego kierownictwa robót.

§ 5. Dla wymiaru podatku dochodowego od emerytur (Dział II) właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca siedziby pracodawcy, wypłacającego emeryturę.

§ 6. Dla wymiaru różnicy w podatku dochodowym (Dział II) właściwą jest władza skarbowa miejsca zamieszkania płatnika, a w braku tegoż — miejsca pobytu.";

7) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Właściwość miejscową dla wymiaru podatku od energji elektrycznej określa się według siedziby sprzedawcy energji elektrycznej.";

8) w art. 23 w § 1 wyrazy: „komisje odwoławcze" zastępuje się wyrazami: „komisję odwoławczą" oraz skreśla się wyrazy: „od placów budowlanych,";

9) w art. 24 w § 5 skreśla się dwukrotnie użyte wyrazy: „od placów budowlanych,";

10) w art. 29 w § 1 skreśla się wyrazy: „od placów budowlanych,";

11) w art. 30 w § 2 wyrazy: „karne niniejszej ordynacji" zastępuje się wyrazami: „art. 254 kodeksu karnego";

12) w art. 32 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Komisje odwoławcze w pełnym składzie obradują i orzekają w przypadkach, wskazanych w art. 33 § 2, oraz opinjują opracowane przez izby skarbowe projekty norm szacunkowych dla podatków. Normy te zatwierdza Minister Skarbu po wysłuchaniu opinji właściwych samorządów gospodarczych.";

13) w art. 39 w § 1 po wyrazie „podatek" skreśla się przecinek, wyrazy zaś: „grzywnę lub karę porządkową" zastępuje się wyrazami: „lub grzywnę";

14) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Zarządy gmin miejskich są obowiązane do sporządzania i dostarczania właściwym urzędom skarbowym na ich żądanie wykazów nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast, z podaniem roku wybudowania, jeśli budowa została ukończona po dniu 31 grudnia 1921 r., oraz wykazów nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast.";

15) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Właściciele nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast oraz tych miejscowości w gminach wiejskich, które określi corocznie zapomocą obwieszczenia izba skarbowa, obowiązani są do sporządzania i dostarczania urzędom skarbowym w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, według stanu z dnia 15 grudnia poprzedniego roku, wykazów, wyszczególniających wszystkie lokale, znajdujące się w ich nieruchomościach, tak mieszkalne jak i handlowe lub przemysłowe, z podaniem ilości pomieszczeń, charakteru ich użytkowania, wysokości czynszu rocznego lub rocznej wartości czynszowej oraz nazwisk i imion osób, zajmujących lokale.

§ 2. Właściciele nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast, obowiązani są do sporządzania i dostarczania właściwym urzędom skarbowym w terminie, wskazanym w § 1, wykazów, zawierających dane, potrzebne do wymiaru podatku od nieruchomości.

§ 3. Posiadacze mieszkań w tych miastach oraz w tych miejscowościach w gminach wiejskich, które określa corocznie zapomocą obwieszczeń izba skarbowa, obowiązani są w terminie do dnia 1 stycznia każdego roku dostarczyć właścicielom nieruchomości budynkowych lub ich zastępcom wykazy wszystkich osób, zamieszkałych w dniu 15 grudnia w ich mieszkaniach, z podaniem wieku tych osób, ich źródeł dochodu i stosunku do posiadacza mieszkania lub podnajemcy. Otrzymane wykazy właściciele nieruchomości składają urzędowi skarbowemu łącznie z wykazami, o których mowa w § 1.";

16) w art. 60:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„Wszystkie władze, urzędy i przedsiębiorstwa, tak państwowe jak samorządowe, giełdy, instytucje ubezpieczeniowe i kredytowe, inne przedsiębiorstwa wszelkiego rodzaju, właściciele gospodarstw wiejskich oraz osoby wykonywające zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, nie wyłączając notarjuszów — obowiązane są:

1) zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i innych zapisków,

2) zezwalać na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków,

3) dostarczać, na pisemne żądanie władz skarbowych, bezpłatnie wszelkich posiadanych danych i informacyj, potrzebnych do wymiaru podatków.";

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„W razie rzeczywistej trudności w dostarczeniu wspomnianych danych i informacyj, powinny wyżej wymienione władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i osoby zawiadomić o tem wzywającą władzę skarbową, która zarządzi sporządzenie odpowiednich odpisów i wyciągów własnemi siłami.";

c) po § 2 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 2a, treści następującej:

„Wykorzystanie przez władze skarbowe uprawnień, przewidzianych w § 1, w stosunku do spraw, których ujawnienie zagrażałoby interesom obrony Państwa, może się odbywać jedynie w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.";

17) skreśla się artykuły: 62, 63, 64 i 65;

18) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Właściciele nieruchomości budynkowych, w których znajdują się lokale, podlegające podatkowi od lokali, powinni zawiadomić właściwy urząd skarbowy o wszystkich zmianach zaszłych w osobach najemców poszczególnych lokali — w ciągu 30 dni po zaszłej zmianie.";

19) skreśla się artykuły: 67 i 68;

20) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego należy składać w terminie do dnia 1 marca każdego roku. Osoby prawne powinny składać zeznania w terminie do dnia 1 maja.";

21) w art. 76 w § 3 skreśla się wyrazy: „i zawodowego";

22) w art. 82 § 3 otrzymuje brzmienie:

„Płatnicy są obowiązani okazywać organom lustrującym księgi handlowe i gospodarcze, zapiski oraz wszelkie inne dokumenty, posiadające znaczenie dla wymiaru podatków. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że księgi, zapiski lub dokumenty są nierzetelne, albo też w razie zachodzącej obawy, że okazane lub ujawnione podczas lustracji księgi, zapi-

ski lub dokumenty mogą być, w przypadku pozostawienia ich na miejscu, przez płatnika usunięte lub przerobione, — organ lustrujący może te księgi, zapiski i dokumenty zabrać do lokalu władzy skarbowej na okres nie dłuższy niż 30 dni.";

23) w art. 87 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Za prawidłowe uważa się również księgi handlowe uproszczone oraz księgi gospodarcze: gospodarstw wiejskich, właścicieli nieruchomości budynkowych oraz osób wykonywających wolne zawody — prowadzone według zasad, które ustala Minister Skarbu po zasięgnięciu opinji właściwych samorządów gospodarczych.";

24) w art. 92:

a) w § 1 dodaje się na końcu nowe zdanie treści następującej:

„Odpis protokółu doręcza się płatnikowi lub jego przedstawicielowi za pokwitowaniem.";

b) w § 2 wyrazy: „14-dniowym po spisaniu protokółu" zastępuje się wyrazami: „7-dniowym po doręczeniu odpisu tego protokółu";

c) § 3 skreśla się;

25) art. 97 otrzymuje brzmienie:

„Tryb postępowania wymiarowego i odwoławczego co do podatku gruntowego, władze powołane do wymiaru i poboru tego podatku oraz sposób zawiadamiania płatników o podstawie i wysokości wymierzonego podatku określi drogą rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.";

26) w art. 103:

a) po § 1 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 1a, treści następującej:

„Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zarządzić pobieranie podatków, wymienionych w art. 1, bądź wpłat zaliczkowych na poczet tych podatków, przy wykonywaniu przez płatników czynności, związanych z przemysłem, handlem lub zajęciem, wyznaczać władze uprawnione do ustalania wysokości wpłat oraz władze, organizacje publiczno-prawne lub dobrowolne organizacje zawodowe oraz organa tych władz i organizacyj, obowiązane do obliczania i poboru tych wpłat.";

b) w § 3 wymienioną dwukrotnie liczbę „14" zastępuje się liczbą „30";

27) w art. 104 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Późniejsze sprostowania klasyfikacji i pomiarów gruntów dokonanych pierwotnie przez urzędy państwowe, instytucje kredytu długoterminowego oraz przez mierniczych, których określi w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, — nie mogą być uważane za później ujawnione konkretne okoliczności faktyczne.";

28) w art. 105 dodaje się na końcu nowe zdanie treści następującej:

„Przedawnienie to nie dotyczy uzupełniającego wymiaru podatku (art. 122 § 1).";

29) skreśla się artykuł 107;

30) w art. 108 w § 3 wyraz „przerywa" zastępuje się wyrazem „zawiesza";

31) w art. 109 w § 2 dodaje się na końcu nowe zdanie treści następującej:

„Na postanowienia jednak, wydane w toku postępowania wymiarowego, nie służy odrębne zażalenie; postanowienia te mogą być zaskarżane tylko w odwołaniu od orzeczenia wymiarowego.";

32) w art. 110 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Gdy pobór podatku odbywa się drogą potrącenia przez wypłacających lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, służy płatnikowi, w przypadkach nieprawidłowego potrącenia lub inkasowania podatku, prawo wniesienia do właściwego urzędu skarbowego w ciągu 30 dni od daty potrącenia lub zainkasowania podatku podania o sprostowanie dokonanego niesłusznie potrącenia lub zainkasowania podatku. Od orzeczenia lub postanowienia urzędu skarbowego na to podanie służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania lub zażalenia do izby skarbowej.";

33) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Odwołanie powinno zawierać:

a) imię, nazwisko i adres osoby odwołującej się,

b) wskazanie konkretnych zarzutów przeciwko ustaleniom władzy wymiarowej oraz wskazanie, w jakim kierunku żąda się zmiany orzeczenia,

c) wskazanie środków dowodowych, które dają możność stwierdzenia prawdziwości przytoczonych w odwołaniu twierdzeń,

d) podpis płatnika lub jego zastępcy.";

34) w art. 113:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Odwołanie, w którem płatnik nie podał wcale adresu lub podał go niedokładnie, nie może być pozostawione bez dalszego biegu, jeżeli mimo tych braków można ustalić osobę odwołującego się.";

b) po § 3 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 4, treści następującej:

„Jeżeli odwołanie nie odpowiada warunkowi art. 112 pkt. d), wzywa się płatnika do uzupełnienia braku w terminie 7-dniowym. Po bezskutecznym upływie tego terminu odwołanie pozostawia się bez biegu.";

35) w art. 116 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Cofnięcie odwołania wymaga zgody władzy wymiarowej, w razie zaś przesłania odwołania do władzy odwoławczej — zgody tej ostatniej i ma moc z chwilą zawiadomienia płatnika o umorzeniu postępowania odwoławczego.";

36) w art. 118:

a) § 2 skreśla się;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli płatnik nie zadowoli się orzeczeniem urzędu skarbowego, wydanem w myśl § 1, może zażądać w ciągu 14 dni po otrzymaniu orzeczenia, ażeby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez właściwą władzę odwoławczą.";

37) rozdział VIII otrzymuje brzmienie:

„Rozdział VIII. Prawo skargi przewodniczącego komisji odwoławczej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 124. Przewodniczącemu komisji odwoławczej służy prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego na orzeczenia lub postanowienia tej komisji. W przypadku tym zastępstwo adwokackie nie obowiązuje.";

38) w art. 129 w § 1 po wyrazie „podatkowe" skreśla się przecinek i wyrazy: „oraz kary pieniężne";

39) w art. 130 § 1 otrzymuje brzmienie:

„W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może umarzać w całości lub w części należności z tytułu podatków, grzywien, odsetek od zaległości i kosztów egzekucyjnych.";

40) po art. 130 dodaje się nowy rozdział treści następującej:

„Rozdział IIa. Przedawnienie prawa ściągnięcia należności podatkowych.

Art. 130a. § 1. Prawo przymusowego ściągnięcia podatku przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności.

§ 2. Odroczenie terminu płatności lub rozłożenie na raty należności oraz każda czynność władzy skarbowej, zmierzająca do ściągnięcia tej należności, przerywa bieg przedawnienia.

§ 3. Przedawnienie biegnie na nowo po upływie tego roku kalendarzowego, w którym upłynął termin wskazany w postanowieniu o odroczeniu lub termin płatności ostatniej raty, albo w którym dokonano czynności, zmierzającej do ściągnięcia należności.

§ 4. Przedawnienie należności podatkowej pociąga za sobą przedawnienie również dodatków państwowych i samorządowych, odsetek od zaległości oraz kosztów egzekucyjnych, przypadających od przedawnionych należności.

§ 5. Przedawnienie, określone w paragrafach poprzedzających, nie pozbawia Skarbu Państwa prawa uzyskania zaspokojenia z przedmiotów majątkowych, na których należność podatkowa jest zabezpieczona hipoteką, w rejestrze lub zastawem.";

41) w art. 131:

a) w § 1 wyrazy: „karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie, grzywnach i karach pieniężnych" zastępuje się wyrazami: „odsetkach od zaległości, grzywnach";

b) § 2 i 3 skreśla się;

42) art. 134 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nabywca majątku osoby prawnej lub takiego zespołu przedmiotów majątkowych, bez którego nie jest możliwe kontynuowanie dotychczasowej działalności osoby prawnej, odpowiada solidarnie wraz ze zbywcą za należny od tej osoby podatek dochodowy, przypadający na dochód z wymienionego majątku bądź zespołu, osiągnięty przed rzeczonem nabyciem.

§ 2. Członkowie rodziny odpowiadają solidarnie wraz z płatnikiem za tę część należnego podatku dochodowego, która przypada stosunkowo na ich dochód, opodatkowany łącznie z dochodem głowy rodziny.

§ 3. Jeżeli nieruchomość gruntowa lub budynkowa, albo przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe, albo kapitał, będące własnością płatnika, przeszły na własność lub użytkowanie jego małżonka lub krewnego do trzeciego stopnia, lub powinowatego do trzeciego stopnia, to nabywca bądź użytkownik odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatek dochodowy, przypadający na dochód z wymienionych przedmiotów, osiągnięty przed przejściem na własność bądź użytkowanie.";

43) w art. 136 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Nabywca nieruchomości obowiązany jest solidarnie wraz ze zbywcą do zapłacenia należności podatku gruntowego i podatku od nieruchomości z nabytej nieruchomości za czas przed jej nabyciem.";

44) po art. 136 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 136a, treści następującej:

„§ 1. Użytkownik całej lub części nieruchomości gruntowej bądź też całej nieruchomości budynkowej odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatki: gruntowy i od nieruchomości, których terminy płatności przypadają w czasie trwania użytkowania.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dzierżawcy, jeżeli na podstawie umowy dzierżawy obowiązany jest do płacenia podatków: gruntowego i od nieruchomości.";

45) w art. 139 skreśla się wyrazy: „w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich, podatku od placów budowlanych";

46) po art. 140 dodaje się nowy dział treści następującej:

„Dział VI. Zabezpieczenie niewymierzonych należności podatkowych".

Art. 140 a. § 1. Należność za świadectwo przemysłowe na skup zawodowy, handel z pomieszczeń ruchomych, handel wędrowny (rozwoźny i obnośny) oraz na zajęcie przemysłowe może być przez władzę skarbową zabezpieczona na towarach lub innym majątku płatnika w chwili sporządzenia protokółu, stwierdzającego przestępstwo, zagrożone karą grzywny z art. 181, przyczem protokół taki stanowi tytuł wykonawczy w rozumieniu przepisów egzekucji administracyjnej.

§ 2. Władza skarbowa odstąpi od dokonania zabezpieczenia, gdy płatnik złoży kaucję w wysokości należności za świadectwo przemysłowe.";

47) art. 144 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przy obliczaniu terminu ustawowego bądź też wyznaczonego przez władzę skarbową do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego się liczy dany termin.

§ 2. Termin wyznaczony przez władzę skarbową liczy się od dnia doręczenia pisma, zawierającego wyznaczenie terminu.";

48) w art. 151 po § 2 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 3, treści następującej:

„Za doręczanie pism przez organa gmin wiejskich przyznaje się tym gminom wynagrodzenie w wysokości 6 groszy od każdego pisma.";

49) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Wszelkie pisma władz skarbowych doręcza się za potwierdzeniem odbioru adresatowi bądź w jego mieszkaniu bądź w miejscu, gdzie znajduje się zarząd jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa lub gdzie wykonywa swą pracę zawodową, a w ich braku tam, gdzie się adresata zastanie. Na potwierdzeniu odbioru powinien adresat własnoręcznie umieścić datę doręczenia pisma oraz podpis.";

50) art. 154 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli adresat jest nieobecny, doręczenie uskutecznia się do rąk któregokolwiek z dorosłych członków rodziny lub domowników adresata, albo do rąk osoby, zarządzającej jego majątkiem lub przedsiębiorstwem, albo wreszcie do rąk pracownika zatrudnionego u adresata. Przepis zdania ostatniego art. 153 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli adresat lub inna osoba, wymieniona w § 1, odmawia przyjęcia, pismo z odpowiednim zapiskiem organu doręczającego, stwierdzającym datę odmowy, zwraca się władzy skarbowej. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.";

51) w art. 156:

a) w § 1 wyraz „Adresatom" zastępuje się wyrazem „Osobom";

b) w § 2 wyraz „Adresatów" zastępuje się wyrazami: „Płatników bądź osoby odpowiedzialne za podatki", wyrazy zaś: „gdy adresat pełnomocnika nie ustanowił" zastępuje się wyrazami: „gdy pełnomocnika nie ustanowiono";

52) art. 160 otrzymuje brzmienie:

„Wymierzenie kary nie zwalnia od obowiązku zapłacenia należnego podatku.";

53) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Rodzaje kar za przestępstwa podatkowe są następujące:

a) areszt,

b) grzywna.";

54) w art. 162:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Grzywny za przestępstwa z art. 188 nie ulegają zamianie na areszt.";

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Grzywna za przestępstwo z art. 188 może być powtarzana.";

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„Prawomocnie orzeczone grzywny wpływają na rzecz Skarbu Państwa.";

55) art. 163 otrzymuje brzmienie:

„O ile ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów odmiennych, stosuje się przepisy części ogólnej prawa o wykroczeniach oraz przepisy kodeksu postępowania karnego.";

56) art. 165 otrzymuje brzmienie:

„Podżegacz i pomocnik przy popełnieniu przestępstwa podatkowego podlegają karze w granicach, przewidzianych dla danego przestępstwa. Art. 26 i 27 kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.";

57) art. 170 otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach wyjątkowych, pozostawionych ocenie władzy orzekającej, zastosować można w stosunku do obwinionego nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet całkowite od niej uwolnienie.";

58) po art. 171 dodaje się dwa nowe artykuły, oznaczone jako art. 171a i art. 171b, treści następującej:

„Art. 171a. § 1. Za grzywny, nałożone na zastępcę z powodu naruszenia przepisów podatkowych, popełnionego w zakresie załatwiania spraw cudzych, odpowiada solidarnie zastąpiona osoba fizyczna lub prawna.

§ 2. Zastępcą w rozumieniu przepisu § 1 jest każdy, kto załatwia sprawy cudze, jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub w jakimkolwiek innym charakterze; nie jest jednak zastępcą opiekun, jak również kurator ubezwłasnowolnionego lub nieletniego usamowolnionego.

Art. 171b. Odpowiedzialność solidarną danej osoby należy ustalić w orzeczeniu karnem władzy skarbowej bądź też w wyroku sądowym.";

59) art. 172 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wykonanie orzeczeń karnych w części dotyczącej wymiaru kary podlega odroczeniu do czasu ich uprawomocnienia się. Władza skarbowa może jednak zarządzić zabezpieczenie orzeczonej grzywny, zarówno na majątku obwinionego jak również na majątku osoby odpowiedzialnej.

§ 2. Zarządzenie władzy skarbowej jest dostateczną podstawą do uzyskania zabezpieczenia sądowego.";

60) w art. 174 wyraz „sprawcy" zastępuje się wyrazem „obwinionego";

61) w art. 175:

a) w § 1 wyraz „sprawcy" zastępuje się wyrazem „obwinionego";

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Grzywny, orzeczone prawomocnie przed śmiercią obwinionego, są ciężarem spadku. W tym przypadku przewidziana w art. 171a odpowiedzialność solidarna osoby zastąpionej pozostaje nadal w mocy.";

62) w art. 176 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Nie można wszcząć dochodzenia spowodu przestępstwa podatkowego, popełnionego przed pięciu laty. Spowodu jednak przestępstwa, przewidzianego w art. 188, nie można wszcząć dochodzenia po upływie jednego roku od dnia popełnienia przestępstwa.";

63) w art. 177 w § 1 skreśla się wyrazy: „na prośbę obwinionego";

64) skreśla się artykuł 178;

65) w art. 179:

a) w dotychczasowym § 1 wyrazy: „przyczynia się" zastępuje się wyrazami: „może się przyczynić" oraz po wyrazie „podlega" skreśla się przecinek i wyrazy: „o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl kodeksu karnego";

b) skreśla się oznaczenie „§ 1" oraz cały § 2;

66) w art. 180 skreśla się wyrazy: „o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl innej ustawy,";

67) art. 181 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie bez świadectwa przemysłowego lub

na podstawie świadectwa przemysłowego niższej ceny od tej, która się ustawowo należała, — podlega karze grzywny do wysokości trzykrotnej należności za świadectwo lub trzykrotnej różnicy między ceną właściwego i ceną posiadanego świadectwa.

§ 2. Kto utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej — podlega karze grzywny do trzykrotnej należności za kartę rejestracyjną.";

68) w art. 182 skreśla się po wyrazie „podatku" przecinek oraz wyrazy: „niezależnie od obowiązku zapłaty należności podatkowej";

69) po art. 183 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 183a, treści następującej:

„Kto, będąc obowiązanym do potrącania lub inkasowania podatku na rzecz Skarbu Państwa, nie wpłaci do kasy urzędu skarbowego sum potrąconych lub zainkasowanych, podlega karze grzywny do 5.000 zł lub karze aresztu do 6 miesięcy, albo obu tym karom łącznie.";

70) w art. 185 po wyrazie „lokalnych" umieszcza się przecinek i dodaje się wyrazy: „kontroli (art. 99 § 4)";

71) skreśla się artykuł 187;

72) art. 188 otrzymuje brzmienie:

„Kto nie uczyni zadość w wyznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia wezwaniu, poleceniu lub żądaniu władzy skarbowej, albo nakazowi, wynikającemu z przepisów ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych albo też rozporządzeń, wydanych na podstawie ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych, — podlega karze grzywny do 500 zł.";

73) art. 191 otrzymuje brzmienie:

„W sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 188, wymierzenie kary może nastąpić bez przeprowadzenia dochodzenia karnego. Grzywny z art. 188 wymierza ta władza skarbowa, względem której popełniono przestępstwo.";

74) w art. 195 wyraz „przekroczenie" zastępuje się wyrazem „przestępstwo";

75) po art. 198 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 198a, treści następującej:

„§ 1. W toku postępowania karnego tak sądowego, jak przed władzami skarbowemi, osoba odpowiedzialna w myśl art. 171a korzysta ze wszystkich uprawnień, służących obwinionemu; niestawiennictwo jej nie jest jednak przeszkodą do rozstrzygnięcia sprawy i nie czyni orzeczenia w stosunku do niej zaocznem.

§ 2. Osoby odpowiedzialnej nie wolno badać w charakterze świadka lub biegłego.";

76) w art. 201 punkt e) otrzymuje brzmienie:

„wymiar grzywny; jeśli grzywnę wymierzono według wielokrotności podatku — określenie tej podstawy; jeśli grzywna podlega zamianie na areszt (art. 10 prawa o wykroczeniach w związku z art. 162 § 2 i art. 163 ordynacji podatkowej) — wymiar aresztu zastępczego,";

77) po art. 201 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 201a, treści następującej:

„Władza skarbowa, która nałożyła grzywnę, podlegającą zamianie na areszt zastępczy (art. 201 pkt. e)), postanawia o wykonaniu kary aresztu zastępczego; o wykonanie zwraca się do sądu grodzkiego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego.";

78) w art. 202 po § 4 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 5, treści następującej:

„Przepis art. 118 stosuje się odpowiednio do odwołań od orzeczeń karnych, któremi nałożono grzywny na podstawie art. 181 i 188.";

79) po art. 202 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 202a, treści następującej:

„Odwołanie lub żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, złożone przez osobę odpowiedzialną (art. 171a), należy traktować tak, jakby je złożył obwiniony.";

80) po art. 205 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 205a, treści następującej:

„Wydane w postępowaniu karnem orzeczenie sądu, którem bądź uniewinniono obwinionego dla braku podmiotowych cech przestępstwa bądź umorzono postępowanie, — nie ma wpływu na należność podatkową. O tej należności orzekają w postępowaniu wymiarowem i odwoławczem władze skarbowe.";

81) w art. 207:

a) w § 1 wyrazy: „występków i wykroczeń" zastępuje się wyrazami: „przestępstw podatkowych";

b) w § 2 wyrazy: „występki i wykroczenia" zastępuje się wyrazami: „przestępstwa podatkowe";

82) w art. 208 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Wymiary podatkowe, będące w dniu wejścia w życie ordynacji niniejszej w toku załatwienia, uskuteczniają władze, wymienione w art. 7, przy zastosowaniu przepisów dotychczas obowiązujących.";

83) po art. 208 dodaje się trzy nowe artykuły, oznaczone jako art. 208a, art. 208b i art. 208c, treści następującej:

„Art. 208a. § 1. W stosunku do przedawnień prawa do wymiaru, rozpoczętych przed wejściem w życie ordynacji podatkowej, a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nieukończonych, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej z tem, że początek i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowych przepisów, o ile chodzi o czas przed wejściem w życie ordynacji podatkowej.

§ 2. W przypadku, gdy według dotychczasowych przepisów prawo do wymierzenia podatku nie ulegało przedawnieniu, — bieg terminu, przewidzianego w art. 105, liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Art. 208b. Przepisy art. 131 § 4 w sprawie oprocentowania nadpłat nie dotyczą kwot nadmiernie lub nienależnie wpłaconych przed wejściem w życie ordynacji niniejszej.

Art. 208c. § 1. W stosunku do przedawnień prawa ściągnięcia należności podatkowych (art. 130a), rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1936 r., a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nie ukończonych, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej z następującemi ograniczeniami:

a) początek i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowych przepisów,

o ile chodzi o czas przed dniem 1 stycznia 1936 r.;

b) jeżeli termin przedawnienia według ordynacji podatkowej jest krótszy niż według dotychczasowych przepisów, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1936 r.;
jeżeli jednak przedawnienie nastąpiłoby przy uwzględnieniu początku i terminu przedawnienia, określonych w dotychczasowych przepisach, wcześniej — przedawnienie następuje z tym wcześniejszym terminem.

§ 2. W przypadku, gdy według dotychczasowych przepisów prawo do ściągnięcia należności nie ulegało przedawnieniu — bieg terminu, przewidzianego w art. 130a, rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1936 r.";

84) w art. 209 treść dotychczasowa otrzymuje oznaczenie „§ 1", a nadto dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 2, treści następującej:

„Art. 171a, 171b, 172, 175, 198a i 202a mają zastosowanie w zakresie przestępstw, przewidzianych w art. 40 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).".

Art. 2. Przewidziane w dotychczasowym art. 9 § 3 ordynacji podatkowej wynagrodzenie gmin za czas od 1 października 1934 r. nie zostanie wypłacone. Skarb Państwa wypłaci gminom, które spełniały przewidziane w tym artykule czynności, odpowiednie odszkodowanie, nie wyższe jednak niż pobrane przez Skarb Państwa od tych gmin wynagrodzenie za wymiar i pobór dodatków komunalnych do podatków państwowych oraz udziału w podatku od lokali. Wysokość odszkodowania dla każdej gminy ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, którzy uprawnienia swe w tym zakresie mogą przekazać dyrektorom izb skarbowych w porozumieniu z wojewodami.

Art. 3. (1) W art. 43 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) skreśla się w ustępie 4) zdanie pierwsze i drugie oraz ustęp 5).

(2) W art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505) liczbę „40" zastępuje się liczbą „41,25", liczbę zaś „3" — liczbą „1,75".

Art. 4. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ordynacji podatkowej z zastosowaniem nowej numeracji działów, rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów oraz z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 5. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tem jednak, że do wymiaru podatków: od nieruchomości w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich tudzież od placów budowlanych za lata do roku 1935 włącznie, do odpowiedzialności za należności z tytułu tych podatków oraz do władz, powołanych do rozstrzygania odwołań w sprawie tych podatków, — stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującem przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o odpowiedzialności solidarnej za naruszenie przepisów podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 765).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 13).

46.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o podatku od nieruchomości.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Podatkowi od nieruchomości podlegają:

A. w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości, z wyłączeniem gruntów niezabudowanych o powierzchni ponad 5.000 metrów kwadratowych, użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami, użytkowanemi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa;

B. w gminach wiejskich:

1) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem,

2) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem, stale używane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu,

3) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem, używane na podstawie umowy dzierżawy, które przedmiotem są wyłącznie budynki nie zaś gospodarstwa rolne, ogrodnicze lub leśne jako całość.

(2) Za związane z gospodarstwem rolnem ogrodniczem lub leśnem uważa się:

a) budynki gospodarcze, przeznaczone do celów gospodarstwa rolnego, ogrodniczego lub leśnego,

b) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, zajęte na zakłady przemysłowe, niepodlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu,

c) budynki mieszkalne, zamieszkane przez właścicieli lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ogrodniczych lub leśnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby, zatrudnione w gospodarstwie rolnem, ogrodniczem lub leśnem, albo w zakładzie przemysłowym, wymienionym pod b), na podstawie umowy o pracę.

(3) Za nieruchomości w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się grunty, budynki i inne budowle.

Art. 2. Wolne są od podatku:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, z wyjątkiem nieruchomości, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi, jeżeli te nieruchomości nie są zwolnione od podatku na mocy szczególnych aktów prawnych,

2) nieruchomości, stanowiące własność związków samorządowych i międzykomunalnych, instytucyj ubezpieczeń społecznych, prawnie uznanych związków i gmin wyznaniowych i ich instytucyj, zakładów opiekuńczych oraz instytucyj naukowych, oświatowych i dobroczynnych, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa wymienionych związków i instytucyj,

3) grunty pod drogami i placami, oddanemi do publicznego użytku,

4) grunty pod torami kolejowemi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,

5) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami, nie pozwalającemi na natychmiastową ich zabudowę,

6) nieruchomości spowodu złego stanu niezamieszkane ani też nieużytkowane w inny sposób,

7) nieruchomości, zajęte na szpitale (art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),

8) nieruchomości, zajęte na gorzelnie rolnicze,

9) nieruchomości, wymienione w art. 1 ust. (1) lit. B pkt. 2), jeżeli składają się najwyżej z czterech izb,

10) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami. dla których podstawa wymiaru nie przekracza 100 złotych w stosunku rocznym.

Art. 3. (1) Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

a) w gminach miejskich nieruchomość, należącą do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,

b) w gminach wiejskich ogół przedmiotów podlegających podatkowi, należących do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych, a położonych na obszarze tej samej gromady, bądź na obszarze tej samej gminy, obejmującej jedną miejscowość (art. 15 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

(2) Grunt, na którym stoi budynek oraz podwórze przynależne do budynku, stanowią wraz z budynkiem jedną jednostkę podatkową nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 4. (1) Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych na skutek których nieruchomość bądź stała się przedmiotem podatku, bądź utraciła warunki uwolnienia od podatku.

(2) Jeżeli należność podatkowa zależy od istnienia budynku, obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowo używanie budynku przed jego wykończeniem.

(3) W miejscowościach, które uzyskały ustrój gminy miejskiej, oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej — obowiązek opłacania podatku według art. 1 ust. (1) lit. A powstaje od początku roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedni akt prawny.

(4) W miejscowościach, które utraciły ustrój gminy miejskiej, oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy miejskiej, zostały przyłączone do gminy wiejskiej — obowiązek opłacania podatku według art. 1 ust. (1) lit. B powstaje od początku roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedni akt prawny.

(5) W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie — obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. (2) i obejmuje także grunt.

Art. 5. (1) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy, uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 1, bądź uzyskała warunki uwolnienia od podatku, przewidziane w art. 2.

(2) W przypadku, określonym w art. 4 ust. (5), obowiązek podatkowy właściciela gruntu wygasa z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 6. (1) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

(2) Podstawę wymiaru podatku na rok podatkowy stanowi czynsz z tytułu najmu lub czynsz dzierżawny, należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

(3) Dla nieruchomości lub ich części, nieoddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla

oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę wymiaru przyjmuje się wartość czynszową, ustaloną w wysokości czynszu, jakiby został uzyskany w razie wynajęcia.

(4) Dla nieruchomości niewynajmowanych lub niewydzierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy wymiaru według ust. (2) i (3), za podstawę wymiaru przyjmuje się:

a) dla budynków wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami — 5% ich wartości obiegowej,

b) dla innych gruntów niezabudowanych — 3% ich wartości obiegowej.

(5) Przy ustalaniu wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

(6) Wartość obiegową ustala się na podstawie cen, płaconych w roku poprzedzającym rok podatkowy za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach. W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, jako wartość obiegową można przyjąć, za zgodą płatnika, wartość ujawnioną w bilansie za ostatni okres operacyjny, poprzedzający rok podatkowy.

Art. 7. Podatek wynosi:

a) od podstawy wymiaru, nieprzekraczającej 1.000 złotych — 8% podstawy wymiaru,

b) od wyższej podstawy wymiaru — 12% podstawy wymiaru.

Art. 8. Podatek za każdy rok podatkowy płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada.

Art. 9. Dodatek na rzecz związków samorządu terytorjalnego oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru.

Art. 10. Dla nieruchomości, zawierających lokale, objęte art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), za podstawę wymiaru podatku na rok podatkowy 1936 przyjmuje się w stosunku do tych lokali komorne (wartość czynszową) w wysokości dwunastokrotnego komornego (wartości czynszowej) z miesiąca grudnia 1935 r.

Art. 11. Płatnikom, którzy w roku poprzedzającym rok podatkowy ponieśli co najmniej 10% ubytku w przychodzie, wskutek zaległości komornego, przypadających od lokatorów, o których mowa w art. 23 ustawy o ochronie lokatorów w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504) — władze skarbowe umorzą na indywidualne podania odpowiednią część wymierzonego podatku, proporcjonalnie do wspomnianego ubytku w przychodzie.

Art. 12. (1) Wymiary dodatkowe państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich za czas do 1935 r. włącznie dokonywane będą według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 717) z zastosowaniem stawki wskazanej w art. 7 dekretu niniejszego.

(2) Istniejące w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego zaległości w państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 878) i ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opła[t] stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich i podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz zaległości z tytułu nadzwyczajnej daniny majątkowej, pobieranej na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) od płatników podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — łączy się w jedną ogólną sumę.

Art. 13. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 14. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego i stosuje się do wymiaru podatku od nieruchomości począwszy od roku podatkowego 1936.

(2) Jednocześnie uchyla się:

a) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 717),

b) ustawę z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 878),

c) moc obowiązującą ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248), o ile dotyczy poboru w r. 1936 i 1937 nadzwyczajnej daniny majątkowej od płatników państwowego podatku od nieruchomości.

(3) W art. 2 ust. (1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich i podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) wyrazy: „od placów budowlanych" zastępuje się wyrazami: „od podatku od nieruchomości".

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 14).

47.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Stawka podatku od obrotu wynosi:

1) 1,2% od obrotów:

a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4), a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

b) osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

2) 1,5% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 7) i 8), a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe kategoryj VI, VII i VIII świadectw przemysłowych;

3) 1,7% od obrotów:

a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4), a osiągniętych przez nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

b) wymienionych w art. 5 p. 2), a osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi;

4) 1,9% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 4) i 7), a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa przemysłowe kategoryj I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót;

5) 2,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych;

6) 6% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. IIb zajęć przemysłowych — cz. III lit. D taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23);

7) 3% od pozostałych obrotów, podlegających podatkowaniu.

Stawki, przewidziane w p. 1) lit. a) i w p. 3) lit. a), stosuje się wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu, opłacają podatek według stawki 1,9%. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych zgodnie z istniejącemi zwyczajami przed uskutecznieniem sprzedaży w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącemi zwyczajami handlowemi, zasięga władza podatkowa opinji właściwej izby przemysłowo-handlowej.

Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego, nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe.

Począwszy od roku podatkowego 1939 stawki, ustalone w artykule niniejszym, obniża się o 0,1.";

2) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.";

3) w art. 22 skreśla się ustęp trzeci;

4) w art. 23 ustęp trzeci otrzymuje brzmienie:

„Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatę w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.";

5) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„W razie zagubienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej, przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę do właściwego urzędu skarbowego o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego, że na prowadzone przedsiębiorstwo (zajęcie, skład) zostało nabyte świadectwo przemysłowe (karta rejestracyjna).

Zaświadczenie wydaje urząd skarbowy po uprzedniem zbadaniu sprawy.";

6) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorstwa handlowe kategoryj I i II świadectw przemysłowych i przedsiębiorstwa przemysłowe kategoryj I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, jak również spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które obowiązane są do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia,—winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 25 następnego miesiąca, wpłacić zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7) w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

Pozostali płatnicy, prowadzący prawidłowe księgi handlowe, obowiązani są do wpłacania zaliczek na podatek przemysłowy (art. 7) w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym kwartale, w terminie do dnia 25 następnego miesiąca po upływie kwartału.

Płatnicy, nieprowadzący prawidłowych ksiąg handlowych, winni wpłacić zaliczkę na podatek w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 czerwca—za I kwartał, do 15 sierpnia—za II kwartał, do 15 października—za III kwartał oraz do 15 lutego następnego roku—za IV kwartał.

Przedsiębiorstwa nowopowstałe, nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, obowiązane są do opłacania kwartalnych zaliczek w wysokości ustalonej przez właściwą władzę skarbową. Postanowienie o wysokości zaliczki wydaje władza skarbowa po upływie trzech miesięcy od daty uruchomienia przedsiębiorstwa, po uprzedniem zbadaniu wysokości osiąganych przez przedsiębiorstwo obrotów. Zaliczki te płatne są: za kwartał kalendarzowy, w którym uruchomiono przedsiębiorstwo, — w terminie dni 30 od daty doręczenia postanowienia, za następne zaś kwartały kalendarzowe—w terminach, przewidzianych w ust. 3.

Niewpłacone w terminach wyżej wskazanych kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściągnięciu.";

7) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Minister Skarbu władny jest pobierać od drobnych przedsiębiorstw podatek przemysłowy w formie ryczałtu bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym przypadku. Sposób zryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze oraz terminy płatności ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych.

Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzania od poszczególnych rodzajów towarów scalonego podatku przemysłowego od wszelkich faz i rodzajów obrotów. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, określi zgodnie ze stawkami, przewidzianemi w ustawie niniejszej, wysokość scalonego podatku przemysłowego, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze, terminy płatności scalonego podatku, władze powołane do wymiaru i poboru podatku, osoby obowiązane do płacenia podatku oraz odpowiedzialność za podatek, przyczem w razie poboru tego podatku na granicy lub przez władze celne stawki podatku scalonego mogą być przeliczone na jednostkę wagi lub od sztuki.";

8) w art. 39 w pkt. 8) kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się nowy punkt o brzmieniu:

„9) zwalniania instytucyj samorządu rolniczego oraz organizacyj społeczno-rolniczych, trudniących się pośrednictwem w obrocie produktów rolnych, w przypadku, gdy powstałe stąd zyski przeznaczone są na cele społeczne lub zawodowe.";

9) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w państwowym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

Nadto związkom samorządowym przysługuje prawo pobierania od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć dodatku do wysokości 30% pobieranej na rzecz Skarbu Państwa ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w państwowym podatku przemysłowym, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.".

Art. 2. W art. 2 w ust. (1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518), wyrazy: „do kryzysowego dodatku do państwowego podatku dochodowego" zastępuje się wyrazami: „przemysłowego od obrotu".

Art. 3. W ustawie z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 42 ustęp drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, przewidzianych w artykułach 71, 80, 125 i 129, podwyżkę stemplową oblicza się w wysokości 25-krotnej.";

2) w tytule przed art. 66 skreśla się wyrazy: „A. Umowy i orzeczenia.";

3) w art. 67 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Pismo, stwierdzające umowę o sprzedaż części ułamkowej (idealnej) rzeczy ruchomej, nabytej przez sprzedawcę drogą dziedziczenia, zapisu lub darowizny, podlega, jeśli kupujący ma udział w tejże rzeczy z tych samych tytułów, opłacie w wysokości 0,5%.";

4) w art. 69 skreśla się punkt 2) oraz w punkcie 4) wyrazy: „jeżeli pismo takie jest zaopatrzone tylko w podpis jednej strony i przytem nie jest ani sporządzone ani uwierzytelnione sądownie lub notarjalnie";

5) skreśla się tytuł przed art. 72 i artykuły 72, 73 i 74;

6) art. 90 otrzymuje brzmienie:

„Pisma, stwierdzające umowę o świadczenie usług — z wyjątkiem dokumentów przewozowych (art. 92 i 93) oraz pism, stwierdzających umowę o przechowanie (art. 95) lub depozyt nieprawidłowy (art. 118) — podlegają opłacie stemplowej w wysokości 1% od umówionego wynagrodzenia.";

7) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Wolne są od opłaty pisma, stwierdzające:

1) umowę między służbodawcą a pracownikiem;

2) umowę z majstrem o przyjęcie ucznia;

3) umowę, którą choćby jeden z kontrahentów zawarł w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku.

Przez umowę w p. 1) wymienioną rozumie się umowę, na mocy której pracownik podlega w cza-

sie wykonywania umowy stałemu nadzorowi i kierownictwu służbodawcy.";

8) skreśla się artykuł 119;

9) w art. 120 w pkt. 7) kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się nowy punkt o brzmieniu:

„8) uznanie prawidłowości salda przez odbiorcę wyciągu z rachunku bieżącego.";

10) skreśla się rozdział dwudziesty ósmy (artykuły 136, 137 i 138);

11) w art. 139 wyrazy: „dwudziestego ósmego" zastępuje się wyrazami: „dwudziestego siódmego".

Art. 4. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) oraz dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544), wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 8:

a) ustęp 1) otrzymuje brzmienie:

„Podatek komunalny od przemysłu i handlu może być pobierany tylko w postaci udziału we wpływach z państwowego podatku przemysłowego, pobieranego w formie podatku od obrotu, oraz dodatku do tego podatku, pobieranego w formie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych. Wysokość udziału oraz dodatku określa ustawa o państwowym podatku przemysłowym.";

b) ustęp 2) otrzymuje brzmienie:

„Wpływy z udziału i dodatku (ustęp 1), z zastrzeżeniem 10% dla samorządu wojewódzkiego (art. 22), przypadają:

a) gminom miejskim — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych na obszarze tych gmin,

b) powiatowym związkom komunalnym — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych poza obszarem gmin miejskich. Powiatowe związki komunalne obowiązane są jednak tym gminom wiejskim, na których obszarze wymienione wyżej przedsiębiorstwa i zajęcia są wykonywane, wypłacić połowę sumy, otrzymanej tytułem udziału i dodatku w podatku od tych przedsiębiorstw i zajęć, w ciągu dni 14 po otrzymaniu udziału i dodatku.";

c) w ustępie 3) wyrazy: „Dodatki komunalne do scalonego podatku przemysłowego, przypadające w wysokości 25% podatku państwowego, poczynając od dnia 1 grudnia 1935 r.", zastępuje się wyrazami: „Wpływy z udziału komunalnego w scalonym podatku przemysłowym":

2) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„1) Samorząd wojewódzki otrzymuje 10% wpływów związków samorządowych z dodatków komunalnych do państwowego podatku od nieruchomości (art. 6) oraz 10% wpływów z udziału związków samorządowych w państwowym podatku przemysłowym i z dodatku do tego podatku (art. 8).

2) Ponadto samorządowi wojewódzkiemu przysługiwać będzie uprawnienie do korzystania z wpływów z dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego w tych granicach, w jakich określi to prawo Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544).";

3) w art. 58 ustęp 2) otrzymuje brzmienie:

„W tych samych terminach wypłaca się związkom samorządowym przypadające im sumy z udziałów w państwowych podatkach: dochodowym i przemysłowym.".

Art. 5. W art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 42, poz. 285) wprowadza się zmiany następujące:

1) w ust. 1 wyrazy: „od państwowego podatku przemysłowego" zastępuje się wyrazami: „od części państwowego podatku przemysłowego od obrotu, przypadającej Skarbowi Państwa,";

2) skreśla się ustęp drugi.

Art. 6. (1) Stawki podatku przemysłowego od obrotu, określone w art. 1 pkt. 1) dekretu niniejszego, stosuje się do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r.

(2) Zaliczki kwartalne na rok podatkowy 1936 dla płatników, nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, oblicza się na podstawie obrotu, ustalonego przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935, przy zastosowaniu stawek podatkowych, przewidzianych w art. 1 pkt. 1) dekretu niniejszego.

(3) Przepisy art. 1 pkt. 2) dekretu niniejszego stosuje się do należności za świadectwa przemysłowe począwszy od roku 1937.

(4) Istniejące w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego zaległości w podatku przemysłowym od obrotu za poszczególne lata oraz zaległości w poszczególnych zaliczkach na tenże podatek — wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy art. 42 p. a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612) i wydanych na jego podstawie rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788) i z dnia 28 września 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 452), — łączy się na kontach poszczególnych płatników w jedną ogólną sumę. To samo stosuje się do powstających po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za wymienione lata podatkowe.

(5) Udział związków samorządowych w podatku przemysłowym od obrotu, ustalony w art. 1 pkt. 9) dekretu niniejszego, stosuje się do wszelkich wpływów z tego podatku, osiągniętych po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego a obliczonych w myśl ust. (4).

(6) Dodatki do podatku przemysłowego, wymienione w ust. (4), będą po raz ostatni pobrane —

jednak przy zastosowaniu przepisów tegoż ustępu do należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935 oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za tenże rok podatkowy.

(7) Nadzwyczajna danina majątkowa, wprowadzona ustawą z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248), a przypadająca od płatników państwowego podatku przemysłowego, nie zostanie pobrana za lata 1936 i 1937.

(8) Art. 3 stosuje się do pism, sporządzonych po wejściu w życie dekretu niniejszego.

Art. 7. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się: Ministrowi Skarbu co do art. 1 — 3 i art. 6, Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu co do art. 4, oraz Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu co do art. 5.

(2) Upoważnia się właściwych Ministrów do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitych tekstów ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej, zmienionych dekretem niniejszym, z zastosowaniem nowej numeracji artykułów, paragrafów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitych tekstów.

Art. 8. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o poborze 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego i przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski
Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 15).

48.
DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ
z dnia 14 stycznia 1936 r.
o przedsiębiorstwach zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Przedsiębiorstwa zajmujące się zbieraniem i udzielaniem informacyj o stosunkach gospodarczych (biura informacyjne) wolno prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji.

Art. 2. (1) Koncesji udziela według swobodnego uznania Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Koncesji nie można udzielić osobie fizycznej, nie posiadającej obywatelstwa polskiego, oraz osobie prawnej, mającej siedzibę zagranicą.

Art. 3. (1) Koncesje są imienne i nie mogą być odstępowane.

(2) Koncesja gaśnie z chwilą śmierci osoby fizycznej lub likwidacji osoby prawnej.

(3) Minister Przemysłu i Handlu odbierze koncesję, jeżeli koncesjonarjusza skazano prawomocnym wyrokiem za występek przeciw bezpieczeństwu Państwa albo popełniony z chęci zysku, bądź za zbrodnię.

(4) Minister Przemysłu i Handlu może odebrać koncesję:

1) jeżeli przedsiębiorstwo nie zostanie uruchomione w ciągu sześciu miesięcy od udzielenia koncesji;

2) w razie naruszenia warunków koncesji;

3) jeżeli to będzie konieczne ze względu na interes publiczny lub bezpieczeństwo Państwa.

Art. 4. Przepisy, określające warunki udzielania koncesyj, nie wyłączając składania kaucji i jej wysokości, zakres działania przedsiębiorstwa oraz prawa i obowiązki koncesjonarjusza, wyda w drodze rozporządzenia Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 5. Kto trudni się zawodem zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych, nie posiadając wymaganych do tego uprawnień, podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 6. Kto będąc właścicielem, zarządcą lub pracownikiem biura informacyjnego narusza przepisy dekretu niniejszego lub rozporządzeń wydanych na jego podstawie — podlega, jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza z mocy innych przepisów, w drodze administracyjnej karze grzywny do 3.000 zł albo karze aresztu do 3 miesięcy, lub obu tym karom łącznie.

Art. 7. Przedsiębiorstwa zajmujące się zbieraniem i udzielaniem informacyj o stosunkach gospodarczych, a istniejące w chwili wejścia w życie dekretu niniejszego, mogą działać na podstawie i w ramach dotychczasowych uprawnień tylko przez jeden rok od dnia ogłoszenia tego dekretu.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 9. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), zmienionem ustawą z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) skreśla się:

1) w art. 8 punkt 9,

2) w art. 41 w ust. 1 cyfrę „9",

3) w art. 41a ustęp 2,

4) w art. 126 ustęp 2,

5) w art. 132 w ust. 2 w pkt. 3 cyfrę „9".

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 16).

49.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o czasowem obniżeniu składek za ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych oraz za ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Składki, przypadające za ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych w okresie od dnia 1 lutego 1936 r. do dnia 31 grudnia 1937 r., obniża się w sposób następujący:

1) w ubezpieczeniu emerytalnem robotników, unormowanem ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) w brzmieniu obowiązującem — do wysokości 4,8% policzalnego do ubezpieczenia zarobku osób zatrudnionych w górnictwie i hutnictwie i do wysokości 4,2% policzalnego do ubezpieczenia zarobku pozostałych ubezpieczonych;

2) w ubezpieczeniu emerytalnem pracowników umysłowych, unormowanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) w brzmieniu obowiązującem — do wysokości 6,5% policzalnego do ubezpieczenia wynagrodzenia osób ubezpieczonych.

(2) Jeżeli w myśl odpowiednich przepisów pracodawca nie jest obowiązany do opłaty całej składki za ubezpieczenie emerytalne robotnika, ze składki, określonej w ust. (1) pkt. 1), przypada na pracodawców i robotników w procentach policzalnego do ubezpieczenia zarobku:

Za ubezpieczenie	Składka		
	pracodawcy	ubezpieczonego	Razem
Robotników zatrudnionych w górnictwie i hutnictwie	1,9%	2,9%	4,8%
pozostałych robotników	1,6%	2,6%	4,2%

(3) Jeżeli w myśl odpowiednich przepisów pracodawca nie jest obowiązany do opłaty całej składki za ubezpieczenie emerytalne pracownika umysłowego, ze składki, określonej w ust. (1) pkt. 2), przypada na pracodawców i pracowników w procentach policzalnego do ubezpieczenia wynagrodzenia:

Przy wynagrodzeniu miesięcznem wynoszącem		Składki		
ponad zł	do złotych włącznie	pracodawcy	ubezpieczonego	Razem
60	400	4,1%	2,4%	6,5%
400	800	3,3%	3,2%	6,5%
800	—	2,5%	4,0%	6,5%

Art. 2. Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do obniżenia w drodze rozporządzenia składek za ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych, unormowane ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) w brzmieniu obowiązującem w stosunku do wszystkich lub poszczególnych grup pracodawców, a to za okres ubezpieczenia od dnia 1 lutego 1936 r. do dnia 31 grudnia 1937 r.

Art. 3. W art. 221 w ust. (6) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) wyraz: „trzyletni" zastępuje się wyrazem: „czteroletni".

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczołt*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 24).

50.

USTAWA

z dnia 4 stycznia 1936 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1934/35.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w grupie A. Administracja budżetu, załączonego do ustawy skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. na okres od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 219), podwyższa się o następujące kwoty:

A. w § 1 „Płace" następujących części, działów i rozdziałów:

1) w części 1 Prezydent Rzeczypospolitej:
w dziale 3 „Gabinet Wojskowy" o 30.273 zł

2) w części 7 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych:
w dziale 1 „Zarząd centralny" o 3.292 „

3) w części 8 Ministerstwo Skarbu:
w dziale 1 „Zarząd centralny" o 353.900 „

w dziale 2 „Władze i urzędy skarbowe" o . . . . 2.711.750 zł
w dziale 3 „Władze i urzędy celne" o . . . . 86.000 „
w dziale 4 „Straż Graniczna" o . 155.300 „
w dziale 8 „Prokuratorja Generalna" o . . . . 111.200 „
w dziale 9 „Urząd Długów Państwa" o . . . . 31.000 „

4) w części 10 Ministerstwo Przemysłu i Handlu:
w dziale 5 „Urząd Morski w Gdyni" o . . . . 39.988 „

5) w części 12 Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych:
w dziale 1 „Zarząd centralny" o 222.226 „
w dziale 2 „Wojewódzkie wydziały rolnictwa i refom rolnych":
w rozdziale 2 „Ochrona lasów" o 20.946 „
w rozdziale 3 „Weterynarja" o . 21.592 „
w dziale 5 „Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego" o 20.031 „
w dziale 6 „Państwowe zakłady chowu koni" o . . . . 71.532 „
w dziale 7 „Akcja finansowo-rolna" o . . . . 44.509 „

6) w części 13 Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
w dziale 1 „Administracja szkolna":
w rozdziale 1 „Zarząd centralny" o . . . . 119.055 „
w dziale 4 „Szkolnictwo ogólnokształcące":
w rozdziale 1 „Szkoły powszechne, specjalne i ochronki" o . . . . 148.895 „
w dziale 6 „Nauka i szkolnictwo wyższe":
w rozdziale 2 „Instytucje naukowe i popieranie twórczości naukowej" o . . . . 12.896 „
w dziale 7 „Sztuka":
w rozdziale 2 „Opieka nad sztuką" o . . . . 13.427 „

7) w części 14 Ministerstwo Opieki Społecznej:
w dziale 1 „Zarząd centralny" o 146.889 „
w dziale 4 „Urzędy ubezpieczeń społecznych" o . . . . 9.588 „
w dziale 5 „Lekarze powiatowi" o 36.674
w dziale 9 „Państwowe zakłady badania żywności" o . . . . . . 9.392 „

8) w części 15 Ministerstwo Poczt i Telegrafów:
w dziale 1 „Zarząd centralny" o 126.924 „

B. w części 8 Ministerstwo Skarbu:
w dziale 5 „Ogólny zarząd skarbowy":
w § 11 „Różne wydatki" o . . 1.663.218 „

C. w części 14 Ministerstwo Opieki Społecznej:
w dziale 11 „Służba Zdrowia":
w rozdziale 3 „Państwowa pomoc lekarska dla funkcjonarjuszów państwowych":
w § 10 „Wynagrodzenie personelu lekarskiego, administracyjnego i honorarja za porady" o . . . . . 8.770 zł

D. w części 16 Emerytury i zaopatrzenia:
w dziale 1 „Emerytury":
w § 1 „Emerytury cywilne" o . 4.573.215 „
w § 2 „Emerytury wojskowe" o 1.028.505 „
w § 4 „Pośmiertne" o . . . . 628.350 „
w dziale 2 „Zaopatrzenia":
w § 1 „Zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz zaopatrzenia nieoparte na innych tytułach prawnych i zapomogi" o . . . . 3.790 „

E. w części 17 Renty inwalidzkie i pensje:
w dziale 1 „Renty inwalidzkie":
w § 1 „Renty inwalidów wojennych" o . . . . 2.436.605 „
w § 2 „Renty inwalidów przedwojennych" o . . . . 16.320 „
w dziale 4 „Zaopatrzenie byłych skazańców politycznych" o . . . . 150.040 „

Art. 2. (1) Na pokrycie wydatków, przewidzianych w art. 1, służą oszczędności, uzyskane ze zmniejszenia wydatków w innych paragrafach budżetu.

(2) Podwyższenie wydatków o kwoty, wymienione w art. 1, nie powoduje zwiększenia ogólnej sumy wydatków, ustalonych w ustawie skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. w kwocie 2.184.552.590 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1934 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 28).

51.

USTAWA

z dnia 4 stycznia 1936 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1935/36.

Art. 1. Wydatki, ustalone w grupie A. Administracja budżetu, załączonego do ustawy skarbowej z dnia 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 121), podwyższa się o następujące kwoty:

1) w części 5. Ministerstwo Spraw Zagranicznych w wydatkach zwyczajnych w dziale 3 „Urzędy zagraniczne", w § 12 „Opieka nad emigrantami zagranicą" o	532.000 zł
2) w części 7. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w wydatkach nadzwyczajnych w dziale 2 „Województwa i Starostwa", w nowoutworzonym § 16 „Koszty wyborów do Sejmu i Senatu" o	2.000.000 „
3) w części 11. Ministerstwo Komunikacji w wydatkach zwyczajnych w dziale 4 „Roboty publiczne" w rozdziale 2 „Budowle wodne", w § 12 „Rzeki żeglowne" o	500.000 „
4) w części 12. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych w wydatkach zwyczajnych:	
a) w dziale 2, § 11 „Meljoracje" o	250.000 „
b) w dziale 3, § 10 „Zasiłki na popieranie drobnego rolnictwa" o . .	1.030.000 „
c) w dziale 3, § 15 „Zasiłki i inne wydatki na popieranie eksportu artykułów hodowlanych" o	7.667.000 „

Art. 2. Ogólna kwota wydatków, ustalonych w ustawie skarbowej z 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 121) w kwocie 2.168.378.160 zł, nie może ulec zwiększeniu mimo postanowień art. 1 niniejszej ustawy, co winno być osiągnięte wskutek oszczędności, uzyskanych drogą przepisanego w art. 5 ustawy skarbowej na okres od 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r. miesięcznego otwierania kredytów.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1935 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 29).

52.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu Ordynacji Podatkowej.

Na podstawie art. 211 § 1 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się ust. 2 § 54 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

§ 2. Przepis ust. 2 § 54 nie będzie stosowany do ksiąg założonych na okres, obejmujący w całości lub w części czas od dnia 1 stycznia 1935 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3, poz. 26).

53.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1935 r.

o zmianie niektórych dróg celnych na przejścia graniczne.

Na podstawie art. 8, 25 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) i w związku z protokółem polsko-niemieckim z dnia 30 sierpnia 1935 r. o przejściach granicznych i drogach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 590) zarządzam co następuje:

§ 1. 1) Drogi celne, wymienione w ustępie 2 zmienia się na przejścia graniczne.

2) Drogi celne:

Z Polski do Polski	do Niemiec i z Niemiec
a) Jamno	Grosspomeiske
b) Henrykowo	Ziskau
c) Drawsko	Kreuz
d) Zbarzewo	Röhrsdorf
e) Masłowo	Königsdorf
f) Bonowo	Paradawe

§ 2. W związku z powyższem zwija się istniejące przy tych drogach celnych (§ 1 ustęp 2) urzędy celne w:

a) Jamnie
b) Henrykowie
c) Drawsku
d) Zbarzewie
e) Masłowie i
f) Bonowie,

a w ich miejsce tworzy się posterunki celne:

a) Jamno
b) Henrykowo
c) Drawsko
d) Zbarzewo
e) Masłowo i
f) Bonowo.

§ 3. 1) Do zakresu działania posterunków celnych (§ 2) należy odprawa podróżnych i mieszkańców pogranicza oraz ich środków lokomocji.

2) Przewóz towarów przez posterunki celne (§ 2) jest wzbroniony, z wyjątkiem Posterunku Celnego Henrykowo, który upoważnia się do dokonywania ostatecznej odprawy wywozowej drzewa z Polski do Niemiec.

3) Odprawę osobową, a jeśli chodzi o Posterunek Celny Henrykowo to również odprawę towarową wywozową, uskuteczniają posterunki celne w czasie i na zasadach obowiązujących urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 4. Likwidację Urzędu Celnego w Jamnie porucza się Urzędowi Celnemu w Wygodzie, Urzędu Celnego w Henrykowie Urzędowi Celnemu w Dorotowie, Urzędu Celnego w Drawsku Urzędowi Celnemu w Drawskim Młynie, Urzędu Celnego w Zbarzewie Urzędowi Celnemu w Długiem Nowem, zaś Urzędu Celnego w Masłowie i Urzędu Celnego w Bonowie Urzędowi Celnemu w Dębnie Polskiem.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 31).

54.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 32 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 107 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kontyngent odpędu, obliczony dla poszczególnych województw na podstawie przepisów ustępu poprzedniego, może być zmniejszony o 5% i uzyskane w ten sposób ilości kontyngentu odpędu mogą być przydzielone innym województwom".

2) W § 109 ust. 1 punkt c otrzymuje brzmienie następujące:

„10%—zależnie od przeciętnego obszaru zajętego w ostatniem trzechleciu pod uprawę buraków cukrowych; podział na województwa części kontyngentu odpędu, przypadającej na ten czynnik przeprowadza się w sposób następujący:

Przyznaje się każdemu województwu zależnie od przeciętnego obszaru uprawy buraków, przypadającego na jedną gorzelnię w województwie pewną zgóry określoną ilość punktów, a mianowicie, przy zupełnym braku uprawy buraków cukrowych — 150 punktów, przy przeciętnym obszarze od 1 do 4 ha — 100, od 5 do 9 — 70, od 10 do 19 — 45, od 20 do 29 — 25 i powyżej 30 ha — 10 punktów; następnie dzieli się kontyngent odpędu w stosunku prostym do iloczynów liczby punktów przez liczbę gorzelni w każdem województwie.

Przy rozdziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu pomiędzy gorzelnie przyznaje się poszczególnym gorzelniom zależnie od wielkości obszaru uprawy buraków następującą ilość punktów: dla majątków o obszarze uprawy buraków cukrowych do 10 ha — 280, od 11 do 20 — 230, od 21 do 30 — 185, od 31 do 40 — 145, od 41 do 50 — 110, od 51 do 70 — 80, od 71 do 100 — 55, od 101 do 140 — 35, od 141 do 190 — 20 i powyżej 190 ha — 10 punktów; następnie dzieli się kontyngent odpędu wprost proporcjonalnie do liczby punktów. Powierzchnie uprawy buraków cukrowych należy zaokrąglać do pełnych hektarów.

3) W § 326 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Na trzechlecie 1936/37/38/39 najwyższy kontyngent odpędu, jaki może posiadać poszczególna gorzelnia rolnicza, oznacza się na 1.500 hl alkoholu, najniższy zaś na 400 hl alkoholu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 32).

55.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu ogólnego kontyngentu odpędu na trzechlecie 1936/37, 1937/38 i 1938/39 dla gorzelni rolniczych oraz podziale tego kontyngentu na poszczególne województwa.

Na podstawie art. 32 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogólny kontyngent odpędu dla gorzelni rolniczych dla całego Państwa na poszczególne kampanje trzechlecia 1936/37, 1937/38 i 1938/39 ustala się w wysokości 1.080.000 hektolitrów alkoholu, z czego przeznacza się 864.000 hektolitrów alkoholu do podziału pomiędzy poszczególne województwa, 216.000 hektolitrów alkoholu pozostawia się zaś jako rezerwę specjalną.

§ 2. Osiemset sześćdziesiąt cztery tysiące hektolitrów alkoholu rozdziela się pomiędzy poszczególne województwa jak następuje:

woj.	warszawskie . . .	57.230	hl. alkoholu
„	łódzkie . . .	42.375	„ „
„	kieleckie . . .	28.640	„ „
„	lubelskie . . .	60.280	„ „
„	białostockie . . .	23.530	„ „
„	wileńskie . . .	18.690	„ „
„	nowogródzkie . .	21.750	„ „
„	poleskie . . .	13.440	„ „
„	wołyńskie . . .	8.870	„ „
„	poznańskie . . .	286.960	„ „
„	pomorskie . . .	96.600	„ „
„	krakowskie . . .	18.735	„ „
„	lwowskie . . .	78.490	„ „
„	stanisławowskie . .	19.800	„ „
„	tarnopolskie . . .	73.220	„ „
„	śląskie	15.390	„ „

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 33).

56.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 stycznia 1936 r.

o umorzeniu w drodze losowania Bonów Funduszu Inwestycyjnego w okresie czasu od 5 grudnia do 27 grudnia 1935 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 5 grudnia do 27 grudnia 1935 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr. Nr.	Data wylosowania	Nr. Nr.	Data wylosowania
3051	19.XII 1935 r.	25463	27.XII 1935 r.
3453	19 „ „	25613	27 „ „
4539	5 „ „	28572	19 „ „
6211	12 „ „	28714	27 „ „
9643	5 „ „	29216	5 „ „
10009	5 „ „	29773	12 „ „
12951	27 „ „	30224	19 „ „
14364	5 „ „	32854	12 „ „
17335	27 „ „	35173	19 „ „
18006	12 „ „	35315	5 „ „
19897	5 „ „	36114	12 „ „
21192	27 „ „	36216	12 „ „
22055	19 „ „	37403	19 „ „
23999	12 „ „	38118	27 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

57.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 stycznia 1936 r.

o umorzeniu w dniu 2 stycznia 1936 r. XXII-ej raty 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% pożyczki konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 2 stycznia 1936 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 338), obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 na łączną sumę nominalną 7.340.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacyj według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia. *)

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 stycznia 1936 r. Nr. 12, poz. 19).

58.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 8 stycznia 1936 r.

o umorzeniu w dniu 2 stycznia 1936 r. obligacyj 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę nominalną Marek Rzeszy Niemieckiej 137.500.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. o emisji obligacyj 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacyj b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno - Łódzkiej trzeciej emisji z r. 1901 (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 218) w dniu 2 stycznia 1936 r. zostały umorzone w drodze skupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę nominalną Marek Rzeszy Niemieckiej 137.500 w odcinkach, jak następuje:

po 500 R. M. Nr. Nr. 2263 do 2337 sztuk 75,

po 1000 R. M. Nr. Nr. 5563 i 5569 do 5627 sztuk 60,

po 2000 R. M. Nr. Nr. 8398 do 8417 sztuk 20.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 13, poz. 22).

---

*) vide załącznik do „Monitora Polskiego" z dnia 16 stycznia 1936 r. Nr. 12.

59.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 36733/3/35

o przywozie i przewozie tłuszczów pochodzenia zwierzęcego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku ze stosowaniem postanowień § 24 ust. IV p. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90 z 1934 r. poz. 820), przy przywozie i przewozie tłuszczów pochodzenia zwierzęcego, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia, co następuje:

1) Pozwolenie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych wymagane jest, o ile umowy weterynaryjne zawarte z poszczególnemi państwami nie postanawiają inaczej, przy przywozie i przewozie tłuszczów pochodzenia zwierzęcego, objętych pozycjami: 122, 123, 124, 127, 215 i uwaga do poz. 215 oraz 252 taryfy celnej przywozowej. Przy przywozie i przewozie innych tłuszczów pochodzenia zwierzęcego, pozwolenie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych nie jest obecnie wymagane.

Zaznacza się przytem, że obowiązek uzyskiwania każdorazowego pozwolenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych może być rozciągnięty w razie potrzeby również na inne tłuszcze pochodzenia zwierzęcego; o rozciągnięciu obowiązku uzyskiwania pozwolenia na inne tłuszcze urzędy celne zostaną powiadomione.

2) W pozwoleniach Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych na przywóz tłuszczów wymienionych wyżej będzie wskazane, czy pozwolenie zostało udzielone na przywóz tłuszczów skażonych, czy na przywóz tłuszczów nieskażonych. Gdy pozwolenie zostało udzielone na przywóz tłuszczów skażonych, skażenie powinno być dokonane w sposób i na warunkach wskazanych: w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 21 sierpnia 1935 r. o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421), w okólniku Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 24267/2/35 z dnia 7 września 1935 r. w sprawie skażania tłuszczów i olejów ługiem sodowym i ługiem wapniowym (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 25, poz. 569), w okólniku L. D. IV. 36172/2/35 z dnia 30 grudnia 1935 r. w sprawie skażania tłuszczów i olejów ługiem potasowym („Mon. Polski" Nr. 7, poz. 12 z 1936 r.), oraz w późniejszych pozwoleniach na użycie innego środka skażającego, udzielanych na podstawie § 5

ust. II — cytowanego rozporządzenia z dnia 21 sierpnia 1935 r.

3) Gdy udzielono pozwolenia na przywóz tłuszczu nieskażonego, tłuszcz taki może być na wniosek strony skażony w myśl powołanych przepisów i wypuszczony do wolnego obrotu na podstawie tego pozwolenia, natomiast gdy pozwolenie opiewa na tłuszcz skażony, na podstawie takiego pozwolenia nie może być odprawiony tłuszcz nieskażony.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

60.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 52/3/36

w sprawie uzupełnienia wykazu księgarń, które mogą otrzymywać niektóre artykuły księgarskie bez świadectw rozrachunkowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wykaz firm księgarskich, mających siedzibę na obszarze W. M. Gdańska, które mogą otrzymywać artykuły księgarskie z Rzeszy Niemieckiej bez świadectw rozrachunkowych, ogłoszony w spisie księgarń przy okólniku L. D. IV. 35968/3/35 z dnia 21 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36, poz. 836), zastępuje się wykazem księgarń, dołączonym do niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 52/3/36.

W Y K A Z

firm księgarskich, mających siedzibę na obszarze W. M. Gdańska, które mogą otrzymywać artykuły księgarskie bez świadectw rozrachunkowych.

Akademische Buchhandlung Getr. Rahn Danzig-Langfuhr, Baumchallee 1.

Christl. Buchhandlung Olga Maria Fritz, Danzig, Johannisgasse 18.

Roman v. Czarliński, Nachf. A. J. Pilarczyk, Danzig, Töpfergasse 39.

Carl Dahmcke, Danzig, Dominikswall 4.

Danziger Buchhandlung- und Reklamebüro G. m. b. H., Danzig, Kassub. Markt 21 u. Stadtgraben 1.

Danziger Verlagsgesellschaft m. b. H., Danzig, Langgasse 40.

Paul Rad, Missionsbuchhandlung, Danzig, Langgarten 88.

Hansa - Buchhandlung Fritz Pollakowsky, Danzig, Langgasse 67.

A. W. Kafemann G. m. b. H., Danzig, Ketterhagergasse 4.

Dr. B. Lehmann'sche Buchhandlung, Danzig, Ziegengasse 11.

Robert Markiewicz, Buch- und Zeitschriftenhandlung, Danzig, Heil. Geistgasse 87/89.

Ostseebuchhandlung, Inh. Thea Stachowiak, Zoppot, Seestr. 63.

Rats-Buchhandlung Martin Kloschies, Danzig, Ziegengasse 9.

A. Spiro, Inh. Eugen Spiro, Danzig, Neugarten 35.

Georg Stilke, Danzig, Langgasse 27 und Danzig-Langfuhr, Adolf Hitlerstr. 31.

Ziemssens Buchhandlung Inh. R. Kiesslich, Zoppot, Markt 12.

Bruckstein & Co., Danzig, Langermarkt 22.

Verlag „Der Danziger Vorposten" G. m. b. H., Danzig, Ketterhagergasse.

Roland Bochert, Buch- und Lehrmittelhandel, Danzig - Oliva, Bahnstr. 3 a.

Gustav Krosch, Danzig, Heil. Geistg. 84.

Eduard Westphal, Danzig, Lastadie 35 b.

Erich Fuchs, Danzig, Vorstädt. Graben 3.

Danziger Vorposten- Buchhandlung Gert Steinweg, Danzig, Jopeng. 11.

Adalbertus- Buchhandlung Werner Evert, Danzig, Jopengasse 40/41.

Weichselbuchhandlung Wilhelm Riemer und Eva Dworetzki, Danzig, Holzmarkt 15.

Königsberger Allgemeine Zeitung und Verlagsdruckerei G. m. b. H., Zweigstelle Danzig, Breitgasse 96.

Danziger Arbeitsfront, Danzig.

Lesezirkel Bruno Münch, Danzig-Langfuhr, Hindenburgallee 39.

Kurt Schwermer, Danzig, Dominikswall.

Langfuhrer Bücherei Gustaw Weber & Co., Danzig-Langfuhr, Adolf Hitlerstrasse 41.

Norddeutsche Buchdruckerei und Verlagsanstalt A. G., Berlin, Geschäftsstelle Danzig, Danzig, IV. Damm 3.

Anton Reinholz, Danzig, Ketterhagergasse 3.

Allgemeiner Wegweiser (Kurt Günther), Danzig, Hundeg. 67/68.

Gensch, Zoppot, Seestr. 29.

N. Sternfeld, Offene Handelsges., Danzig, Langgasse 75/80.

Fritz Feldner, Danzig-Oliva, Pelonkerstr. 135.

Aron Wiebe, Buchhandlung, Tiegenhof.

Ludendorff-Bücherstube, Danzig, Langermarkt.

Lesezirkel „Daheim" Richard Ganske, Danzig, Halbengasse 3.

Deutsche Leihbücherei, Danzig-Langfuhr, Adolf Hitlerstr. 87.

Annoncenexpedition und Zeitschriftenvertrieb Waldemar Meklenburg, Danzig, Jopengasse 59.

Rahnsche Buchhandlung, Danzig, Wollwebergasse 12.

Hermann Szillat, Lyon - Modezeitungen, Danzig, Jopengasse 7.

Hugo Pantel, Tiegenhof, Freistaadt Danzig.

Die Deutsche Buchgemeinschaft, G. m. b. H., Danzig, Langgasse 37.

Landespostverwaltung der Freien Stadt Danzig.

61.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1936 r.

L. D. V. 41195/4/35

w sprawie ksiąg handlowych przy wymiarze państwowego podatku przemysłowego od obrotu.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 listopada 1935 r. L. Rej. 9587/33 i 9588/33.

. . . .

. . . .

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważał co następuje:

Spór toczy się o pytanie, czy brak formalnego inwentarza rocznego, wpisanego do osobnej księgi inwentarzowej, oraz brak rocznego bilansu zamknięcia w chwili badania ksiąg handlowych przedsiębiorstwa przez organ skarbowy w postępowaniu wymiarowem uzasadnia uznanie tych ksiąg za nieprawidłowe także w postępowaniu odwoławczem mimo, że braki te w międzyczasie zostały usunięte.

Władza pozwana stoi na stanowisku, że braki te mają moc petryfikującą raz ustalony stan rzeczy i że skutkiem prawnym nie mogą być usunięte. Skarżąca Firma jest przeciwnego zdania.

Obydwie strony zgodnie kwalifikują wspomniane braki jako uchybienia natury formalnej, ale władza uznaje to uchybienie za istotne i bezwzględne, skarżąca zaś za względne i przemijające.

Otóż kodeks handlowy obowiązujący na obszarze b. Królestwa Polskiego, gdzie znajdują się obydwa opodatkowane zakłady handlowe skarżącej, postanawia wprawdzie w art. 9, że handlujący obowiązany jest sporządzać corocznie, za podpisem prywatnym inwentarz swego majątku ruchomego i nieruchomego, oraz swych należności i długów i kopjować ten inwentarz rok za rokiem w osobnej, na to przeznaczonej księdze, lecz nie stanowi żadnego terminu, do którego ten obowiązek winien być dopełniony, jak to np. przepisywało i przepisuje prawo o spółkach akcyjnych (dawniej w art. 102 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 marca 1928 r., a obecnie w art. 420 § 1 kodeksu handlowego z 1934 r.).

Władza wprawdzie wywodzi w odpowiedzi na skargę taki termin z osnowy art. 9 kodeksu i mniema, że inwentarz majątkowy winien być sporządzony na dzień 31 grudnia odnośnego roku. Ale ta konkluzja nie da się z tego przepisu wyprowadzić. Z niego wynika jedynie, że ostatni dzień roku operacyjnego jest t. zw. dniem bilansowym, ale nie wynika, że już w tym dniu inwentarz winien być zestawiony i do księgi wpisany.

Ustawa o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. poz. 110 z 1932 r.) również takiego terminu wyraźnie nie podaje. Należało zatem zbadać, czy nie można go wywnioskować z jej przepisów, w szczególności zaś z przepisu art. 52 i 53 ustawy, skoro przedsiębiorcy pewnych kategoryj są obowiązani do składania zeznań o obrocie w terminie ustawą przewidzianym (wg. art. 55 do 15 lutego roku następnego) i już w tem zeznaniu mają złożyć oświadczenie o prowadzeniu ksiąg handlowych i o gotowości przedstawienia tychże ksiąg władzy podatkowej. Okoliczności te oczywiście uprawniają do wniosku, że w tym dniu wszystkie rachunki ksiąg handlowych winny być ostatecznie zamknięte i uzgodnione i że poszczególne salda winny być zestawione w osobnem zamknięciu rachunkowem, powszechnie zwanem bilansem zamknięcia czyli bilansem końcowym. Spis majątku czyli inwentarz stanowi jedną z głównych podstaw zamknięcia rachunkowego, gdyż jest ważkim sprawdzianem wyników, mechanicznym trybem wykazanych na poszczególnych rachunkach zwłaszcza tak zwanych mieszanych (majatkowo wynikowych), a wśród nich rachunku towarowego, który właśnie ujawnia obroty towarowe, głównie miarodajne dla obliczenia obrotu podatkowego przedsiębiorstwa. Okoliczność ta atoli upoważnia tylko do tezy, że spis majątkowy winien być sporządzony na ostatni dzień roku (operacyjnego), czyli na t. zw. dzień bilansowy i w trybie prawidłowym. Nie uprawnia natomiast materjalna waga inwentarza do wniosku, że prawidłowo dokonany spis inwentarza winien być także w terminie zeznaniowym wpisany do osobnej księgi, t.

zw. księgi inwentarza. W szczególności nie byłby uzasadniony wniosek, że późniejsze wpisanie inwentarza do księgi stoi na przeszkodzie uznaniu ksiąg za prawidłowe. Ponieważ bilans zamknięcia jest tworem czynności mechanicznych, opartym na zestawieniu wszystkich rachunków księgi głównej, przeto może być bez ujmy dla prawidłowości prowadzenia ksiąg, czyli poszczególnych wpisów do ksiąg, uskuteczniony oczywiście także po upływie dnia bilansowego, jeżeli tylko sporządzono należyty inwentarz na dzień bilansowy. Brak przeto bilansu zamknięcia w dniu urzędowego badania ksiąg kupca utrudnia wprawdzie należytą kontrolę obrotu na podstawie ksiąg, atoli jedyną konsekwencją takiego stanu rzeczy może być uznanie ksiąg za nieprawidłowe w zakresie tego postępowania wymiarowego, dla którego celów to sprawdzenie zostało dokonane. Jeżeli zbadanie miało miejsce w postępowaniu przed władzą I instancji, to ujemne skutki stwierdzonego stanu rzeczy nie mogą rozciągać się z góry już na postępowanie odwoławcze. O ile później zostanie spis inwentarzowy wciągnięty do odnośnej księgi, a bilans zamknięcia sporządzony w sposób prawidłowy, to znaczy, że przyczyną późniejszego sporządzenia bilansu nie były braki w księgowaniu bieżących wpisów, ani brak zamknięcia poszczególnych rachunków, to przepisy ustawy o państwowym podatku przemysłowym, a zwłaszcza art. 89 nie stoją na przeszkodzie ponownemu zbadaniu ksiąg i uznaniu ich za prawidłowe.

Niewpisanie zatem intentarza do osobnej księgi i brak bilansu zamknięcia są wprawdzie uchybieniami w zakresie formalnej prawidłowości ksiąg, lecz nie mają cechy uchybienia, którego nie możnaby usunąć, albowiem nie wiążą się one bezpośrednio z zagadnieniem prawidłowości bieżących wpisów do ksiąg.

Ponieważ władza wyszła z odmiennego błędnego zapatrywania prawnego, przeto Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł uchylenie zaskarżonych orzeczeń.

. . . .

. . . .

— — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 41195/4/35

Warszawa, dnia 7 stycznia 1936 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych

udziela się do wiadomości i stosowania wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 listopada 1935 r. L. rej. 9587/33 i 9588/33 w sprawie ze skargi firmy „Bracia Rubinstein" w Warszawie w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1932.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

62.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1936 r.

L. D. V. 39029/2/35

w sprawie prawidłowości ksiąg handlowych.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30.X. 1935 r. L. Rej. 9701/32 w sprawie ze skargi firmy Fabryka Tektury i Papieru „Fordon", sp. z o. o. w Warszawie.

. . . .

. . . .

Przedmiotem sporu jest kwestja, czy księgi handlowe mogą być uznane za nieprawidłowe tylko z tego powodu, że na część zakupu towarów kupiec nie posiada faktur dostawców lecz wpisy do ksiąg udokumentowuje kopjami wysyłanych przez siebie dostawcom rozliczeń, obejmujących wszystkie istotne dla danych tranzakcji dane. Władza pozwana uzasadnia pominięcie tak prowadzonych ksiąg handlowych skarżącej tem, że „wysokość ceny zakupu mogłaby być udowodniona jedynie rachunkami dostawców bądź pochodzącymi od nich listami, zawierającymi potwierdzenie wspomnianych wyżej rozliczeń".

Zapatrywania tego Najwyższy Trybunał Administracyjny nie mógł podzielić. Jak to już Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił w wyroku z dn. 26 września 1934 r. L. Rej. 1957/32 w sprawie ze skargi firmy „Centrala ryb" w Warszawie, na którego motywy się niniejszem w myśl § 57 swego regulaminu powołuje—odpowiednio poparte zapisy w księgach odpowiadają wymogom prawidłowego księgowania nawet w braku poszczególnych faktur dostawców. W cytowanej sprawie wpisy poparte były dokumentami wydatkowymi — chodziło bowiem o zakupy gotówkowe. W niniejszej sprawie należy uznać wysyłane przez firmę dostawcom rozliczenia, ustalające zarazem należność dostawców, w związku z uznaniem rachunków tych dostawców odnośnemi kwotami i z dokonywanemi w ciężar tych rachunków udokumentowanemi wypłatami, za równoznaczne z dowodami na wypłatę gotówkową. Wpisy tak udokumentowane należy w wypadkach, gdy zwyczaje handlowe dopuszczają taki sposób dokonywania rozliczeń i wypłat za dostarczone towary, uznać za prawidłowe i w takim razie tylko stwierdzenie ich nierzetelności przez ustalenie niezgodności kontowań z rzeczywistemi cenami zakupu mogłoby odebrać tym księgom moc dowodową. Jak długo takiego ustalenia nie czyniono, kwestjonowanie mocy dowodowej ksiąg li tylko z uwagi na możliwość zachodzenia niezgodności wpisów z rzeczywistością nie ma uzasadnienia — możliwość taka bowiem istnieje zawsze i niema takiego dowodu buchalteryjnego, któryby nie mógł być wystawiony nie-

zgodnie z rzeczywistością — w szczególności faktury dostawców taksamo mogłyby być niezgodne z prawdą, jak wystawiane tym dostawcom przez odbiorcę rozliczenia. Nie można więc tym wpisom odmawiać wiarogodności z tego tylko powodu, że są oparte na dowodzie, wystawionym przez samego prowadzącego księgi i tak, jak prawidłowe są wpisy, oparte na kopjach faktur, wysyłanych przez kupca jego odbiorcom, muszą być uznane za prawidłowe i posiadające moc dowodową wpisy, oparte na kopjach rozliczeń, wysyłanych przez odbiorcę dostawcom. Inaczej oczywiście miałaby się sprawa w razie, gdyby po skontrolowaniu rzetelności tych wpisów drogą porównania ich z inną korespondencją i innymi wpisami, jak również z wpisami, dokonywanymi przez dostawców w ich księgach, zaszła wątpliwość co do wiarogodności materjalnej treści ksiąg, co jednak w danym wypadku według akt ne wchodzi w grę. Gdy zatem władza pozwana, wychodząc z odmiennych zasad, pominęła księgi handlowe skarżącej, jako formalnie nieprawidłowe i ani nie badała ich materjalnej prawidłowości, ani nie uwzględniła danych z tych ksiąg wynikających przy ustalaniu podstaw wymiaru — uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny postępowanie za dotknięte istotną wadliwością i uchylił zaskarżone orzeczenie w myśl art. 84 p. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 27 październik 1932, poz. 806 Dz. Ust., zarządzając stosownie do przepisu art. 95 ust. 1 cytowanego rozporządzenia zwrot opłaty od skargi.

. . . .

. . . .

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 39029/2/35

Warszawa, dn. 11 stycznia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym
udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

63.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1936 r.
L. D. V. 35717/3/35

w sprawie ulg dla nowowznoszonych budowli w państwowym podatku od nieruchomości — terminy do wnoszenia podań — tryb postępowania — dokumenty do podań (§ 3 ust. 1 w związku z § 18 ust. 3, § 17 i § 3 ust. 2 rozp. wykon. Dz. U. R. P. z 1934 r., poz. 494).

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

I.

Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) w zdaniu 3 ust. 1 art. 12 postanawia, że przepisy co do:

a) **terminu** składania podań,

b) **trybu** przyznawania ulg dla nowowznoszonych budowli wydane zostaną w drodze rozporządzenia.

Stosownie też do powyższego postanowienia ustawowego — rozporządzenie wykonawcze z dnia 7 czerwca 1934 r. do powyższej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 494) zawiera te przepisy odnośnie do:

a) **terminu** składania podań w § 3 ust. 1 w związku z § 4 ust. 2 i § 18 ust. 3,

b) **trybu** przyznawania ulg w § 17 w związku z § 3 ust. 2 i 3.

Z obu powyższych przepisów na mocy postanowienia zawartego w zdaniu końcowem ust. 2 art. 15 powołanej wyżej ustawy tylko przepis co do **trybu** przyznawania wymienionych ulg rozciągnięty został z mocą wsteczną na prawo poprzednio obowiązujące, t. j. na rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

W wykonaniu tego postanowienia ustawowego zawiera wymienione wyżej rozporządzenie wykonawcze z dnia 7 czerwca 1934 r. w ust. 1 i 2 § 18 odpowiednie postanowienia, a mianowicie, że:

a) dla nowowzniesionych budowli podlegających mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r., t. j. ukończonych w czasie od 16 września 1930 r. do 1 kwietnia 1933 r. przyznanie ulg podatkowych następuje w **trybie** wymienionego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. — a zatem bez względu na termin wniesienia podań, które przewidziane są w art. 4 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej,

b) nowowzniesione budowle podległe mocy obowiązującej ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786) korzystają nadal **z urzędu** z ulg tą ustawą przewidzianych, t. zn., że władze wymiarowe zobowiązane są z **urzędu** do przyznawania tych ulg, o ile przedłożone zostaną zaświadczenia wymagane postanowieniem art. 4 tejże ustawy.

Skoro — jak z przedstawionego stanu prawnego wynika — postanowienia § 18 ust. 3 w związku z § 4 ust. 2 omawianego rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. nie mają zastosowania do podań wnoszonych w sprawie ulg podatkowych dla budowli podlegających mocy obowiązującej powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r., przeto wbrew powyższym przepisom prawnym wydane na zasa-

dzie § 17 ust. 1 wymienionego wyżej rozporządzenia wykonawczego decyzje urzędów skarbowych, a mianowicie przyznające wymienione ulgi dopiero od następnego kwartału po wniesieniu podań obciążyły odnośnych płatników obowiązkiem podatkowym w państwowym podatku od nieruchomości bez podstawy prawnej.

Wobec tego na zasadzie art. 4 § 1 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) poleca się urzędom skarbowym, aby powyższe decyzje na skutek wniesionych przez płatników podań (odwołań) odpowiednio sprostowały, zaś uskutecznione już wymiary państwowego podatku od nieruchomości stosownie do tych sprostowanych decyzyj zanulowały z powołaniem się na niniejszy okólnik i o tem proszących zawiadomiły.

Wniesione zaś odwołania przeciw powyższym wymiarom pozostawić należy bez biegu i o tem również odpowiednio zawiadomić odwołujących się z naprowadzeniem powodów.

Wkońcu zaznacza się, że uskutecznione wymiary państwowego podatku od nieruchomości dla nieruchomości, do których ma zastosowanie powołana wyżej ustawa z dnia 22 września 1922 r. mogą ulec uchyleniu tylko na podstawie w terminie wniesionych odwołań, względnie w wypadkach wniesienia tychże po tym terminie po uprzedniem przywróceniu terminu odwoławczego — do czego na zasadzie art. 150 § 2 O. P. upoważnia się Dyrektorów Izb Skarbowych.

II.

W sprawie dokumentów, które winny być po myśli § 3 p. 2 powołanego rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. dołączone do podań celem stwierdzenia praw do przyznania ulg dla nowowznoszonych budowli wyjaśnia się następująco:

Przedłożenie wszystkich w powyższem postanowieniu wymienionych dokumentów nastręcza poważne trudności tylko dla budowli wniesionych na obszadze **gmin wiejskich**, a to z następującego powodu.

Na zasadzie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowania osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) zmienionego częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), a obowiązującego na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego w miejscowościach **wiejskich nie** jest wymagane;

a) **przedstawienie projektu** (planu) — na zasadzie art. 334 lit. a) powyższego rozporządzenia na roboty wyszczególnione pod punktami a), b) i c) art. 333 tegoż rozporządzenia, a dotyczące **parterowych** budynków mieszkalnych i gospodarskich z wyjątkiem położonych na terenie województw poznańskiego i pomorskiego,

b) **pozwolenie na użytkowanie** budynków— na zasadzie art. 357 w związku z art. 333 omawianego rozporządzenia — gdyż w myśl postanowień tych artykułów pozwolenie to wymagane jest z uwagi na powołane wyżej pod a) postanowienie art. 334 lit. a) tylko na budynki i urządzenia położone na terenie gmin miejskich, oraz na **piętrowe** budynki i urządzenia w gminach **wiejskich.**

Dla **parterowych** budowli zatem wznoszonych w miejscowościach **wiejskich** z wyjątkiem położonych na terenie województw poznańskiego i pomorskiego istnieje jeden tylko obowiązek a mianowicie obowiązek uzyskania po myśli art. 332 omawianego rozporządzenia pozwolenia właściwej władzy na budowę — którą to władzą jest po myśli art. 391 tegoż rozporządzenia zarząd gminy wiejskiej.

Z powyższego wynika, że od ubiegających się o omawiane ulgi podatkowe dla wymienionych wyżej budowli nie mogą i nie powinny być żądane dokumenty wyszczególnione w § 3 p. 2 pod lit. b) i d) powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. jako nie wymagane przez powołane Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli.

Zdarzają się jednak wypadki, że niektóre zarządy gmin wiejskich wbrew istniejącym przepisom zamiast pisemnych wydawały tylko ustne pozwolenia na budowę.

W wypadkach tych od ubiegających się o omawiane ulgi podatkowe żądać należy przedłożenia w miejsce tych dokumentów odpowiednich zaświadczeń zarządów tych gmin o niemożności przedłożenia tych dokumentów z podanego **wyżej powodu.**

Wkońcu zaznacza się, że celem uczynienia choć w części zadość wymogowi postanowienia zawartego pod lit. b) ust. 2 § 3 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. żądać należy, aby zarządy gmin wiejskich w wystawianych zaświadczeniach stwierdzających, że budowa jest nową, bądź nadbudową lub przybudową podawały przytem bliższe dane dotyczące tej budowy, a mianowicie z jakiego została wzniesiona materjału, ile obejmuje izb i t. p.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie zagubienia kwitarjusza sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Urzędu Skarbowego w Białej Podlaskiej zagubiony został w dn. 17 grudnia 1935 r. kwitarjusz sekwestratorski Serji P. Nr. Nr. 777101 — 777200 włącznie z niezużytkowanemi pokwitowaniami począwszy od Nr. 777103.